

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote

Raffles
Onbekende.

No. 489

Het huis aan de Zee.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

HET HUIS AAN DE ZEE.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De Robinsons.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was ongeveer negen uur in den morgen.

Een heerlijke zomerdag was reeds eenige uren geleden aangebroken en had zijn intrede gedaan onder het gejubel van honderden bontgekleurde vogels, die snaterden in de takken van het dichte woud, hetwelk het eilandje Guadalupe voor een niet gering deel overdekt.

Het eiland is gelegen op een paar honderd mijlen van de ontzaglijke landtong, Laag-Californië geheeten en die een gedeelte uitmaakt van Mexico, waarvan ze door de Golf van Californië gescheiden is.

Het eiland is slechts zeer schaars bevolkt, door een schamelen troep visschers, voor het grootste gedeelte van onvermengd Indiaansch bloed.

Maar er zijn groote gedeelten van het eiland waar vele kilometers in het rond geen levende ziel valt te bespeuren.

Het ligt ruim zestig mijlen ten Westen van de scheepvaartroute, die San Francisco met Pa-

nama verbindt en het is veel te ver verwijderd van de kust dan dat zomergasten er heen zouden trekken.

Er is trouwens geen geregelde dienstverbinding, want geen enkele maatschappij zou dwaas genoeg zijn, de zeer groote uitgaven op zich te nemen, met zulk een groote kans op verliezen.

En toch kan men zich nauwelijks een verrukkelijker oord denken, vooral in dezen tijd van het jaar!

Men kan zich op dit gezegende eiland wanen aan de Riviera, maar het klimaat is er nog zoe-ler, de lucht is er nog meer bezwangerd met de geuren van exotische planten en bloemen, men ruikt er de vanille en de wilde rozen en in de hooge boomen tijlpen en kwetteren vele dozijnen soorten van vogels, bont gekleurd, die een schitterend schouwspel opleveren, als zij, opgejaagd, in een groote zwerm opvliegen, door de stralen van de zon beschenen.

Maar zooals gezegd — het eiland ligt zoover

uit de buurt, dat hoogst zelden een Europeaan er den voet zet, teneinde er te gaan visschen naar de reusachtige forellen, die men in de kleine bergmeren vindt, of er te jagen op aardvarken en wild konijn.

Op een verborgen plekje, van het binnenland uit nauwelijks zichtbaar, stond een zeer groote linnen tent, die zeker wel tien personen had kunnen bevatten, in de schaduw van een geweldige baobab of apenbroodboom.

Die tent was opgeslagen niet ver van den oorsprong van een helder stroompje, dat zich klaterend van een vrij hooge rots stortte en zich vervolgens bedachtzaam een weg scheen te zoeken naar den Stillen Oceaan.

Op zijn breedst was dit riviertje nauwelijks acht meters en op de diepste plaatsen reikte het water eenen volwassen man nauwelijks tot de oksels.

Het stroompje slingerde zich in vele bochten door een soort van weiland, dat zachtjes glooiend afhelde naar de zandige kust en daarin schier ongemerkt overging.

Aan bijna alle kanten was dit weiland omgeven door eeuwenoude, hooge boomen, sommige van een dikte, zooals men ze nog slechts op enkele plekken van Californië vindt, waar zij speciaal beschermd worden door de Regeering, die niet heeft willen dulden, dat ook deze laatste woudreuzen ten offer zouden vallen aan de bijl van niets ontziende houtkappers.

De lucht was zoo klaar, de atmosfeer zoo doorzichtig, dat men zonder moeite tot op vele kilometers afstand kon zien.

Op eenigen afstand van de tent klonk onder het geboomte een zwak geklop, alsof daar een specht aan het werk was.

Het klonk even regelmatig en misschien alleen wat luider.

En eensklaps trad er, de twijgen van het struikgewas terzijde duwend, een man te voorschijn, krachtig en toch slank gebouwd, met een ernstig gelaat en doordringende grijze oogen, gekleed in een lederen werkbroeck en een linnen hemd, waarvan de mouwen tot boven de ellebogen waren opgestroopt, zoodat de blanke, fraai gevormde en toch blijkbaar zeer sterke armen te zien kwamen.

De man was blootshoofds.

In de rechterhand hield hij een kleinen hamer,

dien hij nu voegde bij eenige andere gereedschappen, welke hij in een kleine lederen tasch aan een riem op de zijde had gehangen.

Hij stond een oogenblik stil, wendde zich toen nog eens om, veegde zich langzaam met den rug van de hand over het voorhoofd en op zijn gelaat vertoonde zich een uitdrukking van voldoening.

Hij liet de tasch in het gras neerglijden, liep naar de tent, zonder daarbij ooit op een dooden tak te trappen of eenig gerucht te maken en stond daar opnieuw stil om aandachtig te luisteren.

Na eenige oogenblikken bromde hij voor zich heen:

— Zij schijnt nog altijd te slapen! Nu — hoe meer zij slaapt, hoe spoediger zij geheel en al hersteld zal zijn. Wie had ook kunnen voorzien, dat er zich door de opwinding van de laatste dagen weder complicaties zouden voordoen! Maar dit heerlijke klimaat moet haar toch spoedig geheel weder de oude doen worden — het klimaat en de rust, de eenzaamheid, hier, waar zij onmogelijk meer in aanraking kan komen met haar voormalige medeplichtigen. Die arme vrouw...!

Toen hij volstrekt niets hoorde, liep hij verder en volgde den loop van het riviertje.

Toen hij de tent niet meer zien kon, die nu aan het oog onttrokken was door het dichte kreupelhout, wierp hij snel de weinige kledingstukken af die hij droeg, stortte zich in het koele water van het stroompje en spartelde daar rond, terwijl hij het water met handen en voeten meters hoog deed opspatten tot het als een parelende regen weer neerviel.

Hij zwom met krachtige slagen tot dichtbij de monding van de rivier, keerde weer terug, stapte uit het water en droogde zich op de primitiefste wijze af — met een bundel gras, frisch en geurig, zooals de meest verwende mondaine het zich niet beter zou kunnen wenschen.

Hij rekte zijn krachtige leden uit, keek om zich heen en mompelde met een droomerige uitdrukking in zijn grijze oogen:

— Hoe jammer dat het niet langer kan duren! De plicht roept weder, de onbarmhartige werkelijkheid! Nog is mijn taak niet voltooid! Nog leven er daarginds, op eenige honderden mijlen, te midden van de zoogenaamde beschaving vele millioenen in armoede en ellende, bezwaard met

de ketenen van gebrek, gemis aan lucht en zon, het spook van ziekte en honger! Daar leven ook nog steeds de onrechtvaardigen, de baatzuchtigen, de ellendige woekeraars en slavendrijvers, die gestraft moeten worden! Je taak loopt hier ten einde, John Raffles — het groote werk is verricht, je beschikt nu weder over alle hulpmiddelen die je ten dienste stonden, — de strijd zal opnieuw een aanvang nemen!

De Gentleman-Inbreker — want inderdaad had een vreemde samenloop van omstandigheden John Raffles naar dit afgelegen eiland gebracht — keek in de richting van het Oosten en zijn gelaat verstrakte weder.

De zon had hem reeds geheel droog gestoofd, hij trok zijn kleederen langzaam weer aan, als met tegenzin en richtte toen zijn schreden opnieuw naar de tent.

Maar ditmaal bleef hij reeds na eenige oogenblikken verrast staan, want de voorhang was teruggeslagen en in de opening stond een buitengewoon schoone vrouw, met glanzend zwarte oogen, een weinig bleek, als na een langdurige ziekte en die bezig was, niet zonder moeite, het prachtige, zware haar, zwart als de nacht, in een wrong te wringen en achter in den nek vast te steken.

Zij was zoo schoon, zooals zij daar stond, in het loshangende gewaad, met de half ontbloote armen, dat Raffles een oogenblik in werkelijke bewondering bleef stilstaan, zooals hij ook zou hebben stilgestaan voor een prachtig schilderij.

Toen hervatte hij zijn loop en naarmate hij naderbij kwam, teekende zich duidelijker een flauwe blos af op de wangen van de jonge vrouw.

— Ik hoop dat gij goed gerust hebt, Pina Baretto? vroeg Raffles en hij maakte een hoofsche buiging, alsof hij geen met olie en sneeuw verontreinigde werkkleederen, maar het sierlijk gewaad van een edelman uit de achttiende eeuw droeg.

— Ik heb den geheelen nacht uitstekend geslapen — of althans daaromtrent! antwoordde de jonge vrouw met een glimlach, die even haar parelwitte tanden ontblootte.

— Ik hoop toch niet dat ik u heb wakker gemaakt?

— Het doet er niet toe! Ik had schandelijk

lang geslapen! Ik heb u in het water hooren plassen, gij hebt bij mij den lust doen ontwaken, uw voorbeeld te volgen, Raffles!

— Zoudt gij u daartoe inderdaad sterk genoeg gevoelen?

— O ja! Het is mij alsof ik herboren ben!

— Ik zou u toch den raad willen geven, ditmaal als geneesheer, om nog maar een paar dagen te wachten! Het doet mij groot genoeg dat gij reeds zoo vroeg bent opgestaan voor uw doen, dat wijst op een snellen terugkeer van uw krachten!

— Hoe zou dat ook anders kunnen! hernam de jonge vrouw en haar zwarte oogen begonnen te schitteren. Die rust, uw goede verzorging, de verrukkelijke natuur...

Zij liet haar blikken langzaam om zich heen waren en even vertrok haar mond smartelijk, toen zij op zachten toon vervolgde:

— Dat het van mijn jeugd af aan niet zoo is geweest! Ik wil mij zelf niet beter maken dan ik ben, maar ik geloof dat er veel anders zou zijn geworden, als ik mijn ouders wat langer behouden had en als ik eerder had leeren begrijpen, dat slechts de reine natuur de menschen tegen het kwaad kan beschermen! Maar ik was nog jong toen ik reeds werd meegesleurd in den maalstroom van het groote stadsleven... ik raakte steeds dieper in het slijk... ik leerde lieden kennen voor wie ik nu huiver...

Zij bedekte even het gelaat met de handen en een rilling deed haar lichaam trillen.

— Gij moet daar nu niet meer aan denken! zeide Raffles op zachten toon. Als gij wilt kan dat alles achter u liggen. Gij hebt gaven, naar ik heb ontdekt, welke gij moet uitbuiten! Ik weet wel dat het gemakkelijk is, dergelijke dingen te zeggen tegen een vrouw, die zooveel weelde gewend was, maar gij moet sterk trachten te zijn, gij zult een tijdperk van strijd moeten doormaken, maar dan ben ik zeker dat gij een groote kunstenaar kunt worden en veel geld zult kunnen verdienen op een andere en ook een betere wijze dan tot dusver!

De vrouw scheen nauwelijks te hebben gehoord wat Raffles zeide, want zij wrong nu zachtjes kreunend de mooie, welverzorgde handen en zeide met bevende stem:

— Dat ge mij het zoo vergolden hebt! Dat ik nu hier met u ben op dit eiland, bijna geheel

verlaten van de menschen, dat ge mij vertrouwt, terwijl ik nog slechts weinige maanden geleden gepoogd heb, u over te leveren aan de bende van het Kwade Oog! Zult ge mij dat ooit kunnen vergeven?

— Ik heb u dat reeds aanstonds vergeven! antwoordde Raffles rustig. Zou ik mij anders niet van u hebben ontdaan bij de eerste gelegenheid de beste?

— Dat is waar! riep de jonge vrouw uit. Gij hadt mij aan de politie kunnen overleveren en ik zou zeker tot een langdurige celstraf veroordeeld zijn en in plaats daarvan hebt ge mij beschermd tegen de wraak van mijn vroegere lotgenooten, gij hebt mij onder uw hoede genomen, gij hebt mij hierheen gevoerd, op gevaar af, aan hun wraak ten offer te vallen! Gij hebt uw leven voor mij op het spel gezet!

— Dat is iedere vrouw waard, Pina Baretta, die toont dat zij den weg der misdaad wil verlaten! hernam Raffles zacht.

De jonge vrouw keek hem een oogenblik met een droevigen glimlach op het gelaat aan en herhaalde toen bijna fluisterend:

— Iedere vrouw! Voor u ben ik niet meer dan iedere andere vrouw, nietwaar? Gij hebt er al velen op die wijze gered, zooals uw vriend Charles Brand mij heeft verhaald en uw trouwe chauffeur Henderson, die nu op weg zijn naar de Behring Straat, om daar uw duikboot uit haar schuilplaats te gaan halen!

En daar Raffles geen antwoord gaf, wendde zij zich langzaam om en zeide, met een poging om opgewekt te schijnen:

— Gij zult wel honger hebben na al dat werk! Ik zal een goed ontbijt voor u gereed maken! Is de vliegmaschine bijna klaar?

— Zij is gereed, madame — en ik wil een proeftocht ondernemen, zoodra ik het ontbijt genuttigd heb, waarop gij mij denkt te onthalen!

En hij volgde de jonge vrouw in het inwendige van de groote tent, waar zelfs hij gemakkelijk overeind kon staan en die door een linnen tusschenschot in tweeën was gedeeld.

Hij hielp haar bij het naar buiten dragen van het weinige beddengoed — een matras en wat dekens — hij haalde water uit de beek, om het voor de thee te doen koken en hij deed dit alles met een kalmte en een vanzelfsprekendheid, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was dat

twee jongelieden, die elkander eenige maanden te voren volkomen vreemd waren, zich in dezen eigenaardigen toestand bevonden.

In het achterste gedeelte van de tent stonden eenige kisten, die kleederen en verduurzaamde levensmiddelen, gereedschappen en meetinstrumenten bevatten.

Er was ook nog een soort bewaarplaats voor versch vleesch achter aan de tent, die men ook van buitenaf kon betreden en waar de kleine aardvarkentjes werden opgehangen om te besterven, waarvan het vleesch zoo malsch en smakelijk is als dat van het fijnste konijn en dat door de kenners zelfs ver boven ree en hert wordt gesteld.

Raffles had het linnen tusschenschot laten neervallen en wisselde zijn werkkleederen tegen andere, terwijl de vrouw, wie hij het leven had gered, aan de andere zijde bezig was, met het gereed maken van het ontbijt, het zetten van de thee, het koken van de versche eieren diezelfde morgen door Raffles op het strand geraapt en het smeren van het brood — eigen gemaakt brood, dat misschien niet zoo gaaf en wit was als dat van een bakker te New-York, maar dat er niet minder goed om smaakte, omdat het in een oven van gloeiend gemaakte kei-stenen was gebakken en al liet de vorm wel het een en ander te wenschen over.

Toen Raffles zich opnieuw vertoonde, thans gekleed in een kniebroek, beenkappen, een hemd van dunne, khakikleurige stof en een gemakkelijk zittend sportjasje, stond het eenvoudige ontbijt reeds aangericht op de lage, ruwe tafel, door Henderson, den trouwen metgezel van Raffles, vervaardigd.

Toen Raffles plaats had genomen op de lage kruk, keek hij de jonge vrouw eens onderzoekend aan en zeide toen:

— Het verblijf hier heeft u inderdaad veel goed gedaan!

— Gij hebt er dus geen spijt van, dat ge mij hierheen hebt meegenomen? Ik ben u niet al te zeer tot last geweest?

— Niet in het minst! Hoe zou het ook mogelijk zijn geweest? Pas eergisteren heb ik u veroorloofd, eenige uren achtereen te mogen opblijven! Gij ziet er echter zoo goed uit, dat gij vandaag wel een kleine wandeling moogt maken. Als gij vermoeid raakt, kunt gij op mij

steunen. Het is hier een waar Paradijs — maar ditmaal zonder slang!

De jonge vrouw scheen een opmerking te willen maken, maar zij bedacht zich, schonk zwijgend de thee in en vroeg toen op zachten toon:

— Zijt gij nimmer gehuwd geweest, John Raffles?

— Nooit, madame! antwoordde Raffles kortaf.

— Maar — gij moet toch hebben liefgehad? hernam Pina Baretta schuchter.

— Dat heb ik — dat weet God! antwoordde Raffles, bijna ruw. Twijfelt gij daar dan aan?

— Ja — soms heb ik er aan getwijfeld! antwoordde de jonge vrouw. Soms heb ik den indruk gekregen, dat gij ons vrouwen haat, dat gij ongevoelig zijt voor onze liefde, dat gij alleen maar denkt aan... uw taak, zooals gij het noemt.

— Het laatste is waar, madame — maar tegen het eerste zal ik moeten protesteeren! Ik geloof waarlijk niet dat ik visschenbloed heb en somtijds valt het mij bitter zwaar, steeds geheel alleen door het leven te gaan, zonder dat ooit de zachte hand van een vrouw mij over het hoofd strijkt, zonder dat ooit zachte lippen de mijne beroeren, zonder dat ik ooit mag zien in de klare diepte van een vrouwenoog! Maar zoo is het nu eenmaal. Men kan geen twee meesters dienen — en ik weet zeker, dat ik zou verslappen in mijn reuzentaak — want ik ben per slot van rekening ook maar een sterfelijk mensch, met menschenlijke feilen — wanneer ik toestond dat mijn hart voor zachtere gevoelens toegankelijk werd. En daarom heb ik er die uitgerukt!

— Voor altijd? vroeg Pina Baretta op zachten toon.

— Geloof gij dan dat de menschheid, dat de maatschappij, binnen enkele jaren zoodanig verbeterd zal zijn, dat ik mijn werk zal kunnen staken? Geloof gij dat er dan geen onderdrukkers en onderdrukten meer zullen zijn, geen

hongerigen, geen krankzinnige weelde naast de zwarte armoede, gelooft ge dat in ernst?

De jonge vrouw was nog een weinig bleeker geworden, terwijl zij Raffles met haar groote zwarte oogen aanstaarde, toen zij hernam:

— Gij doet u zelf te kort, gij zijt onrechtvaardig jegens u zelf, als gij uw leven uitsluitend aan uw taak wijdt! Geloof gij dan niet dat er vrouwen bestaan, die den hemel op hun knieën zouden willen smeeken, u bij dat werk behulpzaam te zijn, dat gij vrijwillig op u hebt genomen?

— En ik zou toestaan, zelfs als ik dat geloofde, dat zulk een vrouw dezelfde vermoeienissen doorstond als ik? Dat zij zich aan dezelfde gevaren zou blootstellen, dat zij dezelfde kans zou loopen op een goeden dag als een ernstig misdadiger te worden gearresteerd? Nooit!

— Menige vrouw zou dat misschien als de grootste zaligheid ter wereld beschouwen, John Raffles! hernam Pina Baretta, het gelaat half afgewend en terwijl zij zenuwachtig met eenige kruimeeltjes brood speelde.

Raffles had haar een ernstigen blik toegeworpen en zeide nu langzaam:

— Geen enkele vrouw, met hoe goede voornemens ook bezielde, zou in staat zijn, dit werk op den duur te verrichten, madame! En ik zou het mij zelf nooit vergeven, als ik een uwer daartoe dwong! Maar haast u nu — het weder is verrukkelijk — het zal u goed doen, een kleine wandeling te maken en als uw beterschap zoo goed blijft vorderen, dan belet niets ons, reeds over weinige dagen van dit eiland te vertrekken, waar wij sedert een paar weken als twee Robinsons leven!

— Te vroeg — veel te vroeg! zeide Pina Baretta.

Maar zij zeide het zoo zachtjes, dat Raffles het niet verstond.

Hoofdstuk II.

Het dagbladbericht.

Er waren eenige uren verlopen.

Pina Baretti had een wandeling gemaakt aan den arm van Raffles, die een bos van inspanning op haar bleke wangen had gebracht en zij rustte nu uit, halverwege een lagen heuvel, vanwaar zij een prachtig gezicht had over de blauwe golven van den Stillen Oceaan, die nauwelijks door een zuchtje schenen te worden bewogen.

Daar had Raffles haar achtergelaten en zelf had hij zich begeven naar een groote open plek in het woud, waar, aan den zoom, een eenvoudige houten loods was gebouwd.

Maar ongeveer in het midden van de open plek, overdekt door een groot afdak van ondoordringbaar zeildoek, stond een vliegmaschine van een eigenaardig maaksel.

Zij was bijna geheel van aluminium vervaardigd, dofgrijs geschilderd, opdat zij in de lucht nauwelijks zichtbaar zou zijn.

Het was de „Duivel der Lucht”, de wonderlijke vliegmaschine van Raffles, het door electriciteit gedreven toestel, dat aan zijn geniaal brein was ontsproten en waarmede hij ook in Canada was gekomen.

Daar echter, in den loop van een even spannend als gevaarlijk avontuur, was de machine voor een groot gedeelte vernield, maar gelukkig was de elektrische motor, het kloppend hart van de machine, gespaard gebleven, en Raffles had, zoodra de gelegenheid daartoe gunstig was, de overblijfselen van het zwaar beschadigde toestel van de plek gehaald, waar hij ze verborgen had en naar dit afgelegen eiland vervoerd aan boord van een zeewaardige motorboot, welke hij te Los Angeles had gehuurd, het Dorado van alle filmacteurs.

En in een ingespannen arbeid van eenige weken waren Raffles, Charles Brand en James Henderson er in geslaagd het toestel weder in zijn oorspronkelijken vorm te herstellen.

Maar Raffles bezat nog een ander middel om zich te verplaatsen!

Dat was de snelle duikboot, die gedurende

den winter verborgen was geweest in een rots-hol, niet ver van de Behring Straat en vanwaar het schip thans werd gehaald door zijn beide metgezellen, nu de zomerwarmte tot zelfs in die barre streken het ijs had doen smelten en de duikboot uit haar boeien had bevrijd.

Geheel alleen had Raffles de laatste hand aan de herstelling van de vliegmaschine gelegd.

Hij trad nu op het toestel toe, liep er eenige malen omheen, betastte de spandraden, zoowel als de draden, waardoor het richting- en het hoogtestuur in beweging werden gebracht en bromde goedkeurend.

Toen keerde hij terug naar de plek waar hij Pina Baretti had achtergelaten en vroeg:

— Zijt gij al wat uitgerust?

— Ik gevoel mij sterk genoeg om dadelijk opnieuw te gaan wandelen!

— Ik stel u iets anders voor! Wilt gij de eerste proefvlucht met mijn vliegmaschine maken?

De jonge vrouw kreeg een kleur van blijdschap, toen zij ten antwoord gaf:

— Zoudt ge mij dat werkelijk willen toestaan? Ik durfde er u niet om te vragen!

Raffles keek de jonge vrouw een oogenblik glimlachend van terzijde aan.

Hoe zeer was Pina Baretti veranderd, sedert hij haar een paar maanden geleden voor de eerste maal ontmoette — toen zij door de aanvoorders van het misdadigersgenootschap van het Kwade Oog was aangewezen om hem te verderven en hem in handen van zijn doodsvijanden over te leveren!

In dien tijd was zij een tijgerin gelijk geweest, zonder mededoogen, bezielde met een woesten haat jegens den man, die het waagde, de plannen van de bende te dwarsboomen.

Hoe spoedig was die stemming veranderd!

Raffles had haar het leven kunnen redden — tot twee malen toe — en hij wist nu, zelfs al zou zij het hem nooit hebben verzekerd, dat die vrouw hem tot in den dood was toegedaan en dat zij liever zou willen sterven, dan hem eenig nadeel te berokkenen.....

— Wij zullen nog een half uur wachten, tot gij volkomen zijt uitgerust en dan keeren wij terug naar mijn vliegmaschine, die thans weder geheel voltooid is!

— Keeren uw vrienden spoedig terug, meent gij? vroeg de jonge vrouw, terwijl zij het gelaat afgewend hield.

— Ik verwacht hen vandaag nog — maar in ieder geval niet later dan morgen, tenzij er onderweg een ongeluk mocht zijn gebeurd, wat ik niet verwacht, want mijn duikboot is sterk, dat verzeker ik u!

En weder zeide de jonge vrouw, zoo zachtjes dat Raffles het onmogelijk kon verstaan:

— Vandaag — morgen? Hoe spoedig reeds! Mijn droom is ten einde — en nu zal het ontwaken volgen!

Geruimen tijd keken beiden zwijgend uit over de zee, waar zich slechts nu en dan aan den einder, ternauwernood zichtbaar, iets als een rookpluim vertoonde, die opsteeg uit de pijp van een of anderen grooten Oceaanstoomer.

Maar dat kleine wolkje was niet in staat den indruk te verdrijven, dat die twee menschen zich daar geheel alleen bevonden op dat heerlijke plekje aarde.

De rust werd door niets verstoord.

Bevonden zij zich wat hooger, dan zouden zij misschien aan de andere zijde van het eiland de visschersschuiten hebben gezien van de Indische visschers, maar thans was alles rustig, zonder een spoor van de nabijheid der menschen.

Pina Baretta scheen diep in gedachten verzonken te zijn en pas na geruimen tijd hief zij het hoofd op en vroeg aarzelend:

— Wat denkt gij te doen, als uw makkers zijn teruggekeerd met de duikboot?

— Wat zou ik anders doen als vertrekken? was de wedervraag van Raffles. Maar het spreekt vanzelf dat ik daarbij het eerst aan u zal denken! Gij zijt een Italiaansche nietwaar?

— Ja, mijn beide ouders waren Italianen — en ik ben in Italië geboren!

— Hoe lang zijt gij daar gebleven?

— Tot mijn zestiende jaar!

— Hebt gij dan nooit vurig verlangd naar uw vaderland terug te keeren?

— Meer dan ik u kan zeggen! Maar ik heb dat verlangen onderdrukt — met opzet!

De jonge vrouw huiverde even en vervolgde

toen, terwijl zij zenuwachtig de witte handen over elkaar wreef:

— Ik achtte mij niet waardig, naar mijn heerlijk land terug te keeren — en dat was misschien nog het eenige goede, dat in mij was achtergebleven. Soms begrijp ik zelf niet hoe het mogelijk was, dat dit alles met mij kon geschieden. Mijn ouders hebben mij een uitstekende opvoeding laten geven, voor zoover hun middelen het hun dat veroorloofden — want wel waren zij van adel, maar in het begin van den oorlog raakten zij hun fortuin zoo goed als geheel kwijt. Ik zal u niet nogmaals vermoeien met het verhaal van mijn ondergang — laat het u genoeg zijn dat ik alles aan mijzelf te wijten heb —

— Gij zijt zwak geweest en zonder bescherming — en daarom zijt gij voor de eerste maal gestruikeld, dat is mijn vaste overtuiging! zeide Raffles op ernstigen toon. En als gij naar mijn raad wilt luisteren, verlaat dan dit land, dat u bijna ten verderve is geworden! Keer terug naar Italië, waar gij toch nog familieleden moet hebben en tracht er een nieuw leven te beginnen. Het zal zeer moeilijk vallen in het begin, dat weet ik, maar als het u ernst is met uw voornemen om uw leven te veranderen — keer dan terug! En als gij ooit een vriend noodig hebt, wendt u dan tot mij! Een enkele regel in de advertentiepagina van de „Times” zal voldoende zijn om mij bij u te roepen!

Voor Raffles het kon verhinderen, had de jonge vrouw zijn hand gegrepen en er haar lippen op gedrukt.

Haar schoone zwarte oogen stonden vol tranen, toen zij stamelde:

— Ik heb het niet verdiend — gij overstelpt mij!...

— Laten wij er niet meer over praten! weerde Raffles af. Wij willen liever eens gaan zien, hoe mijn vliegmaschine zich houdt. Gij hebt er zeker wel eens over hooren spreken?

— Meermalen! antwoordde Pina Baretta. Maar velen van mijn vroegere vrienden geloofden stellig dat uw vliegmaschine niet bestond, hoogstens in de verbeelding van sommige opgewonden politieautoriteiten!

— Ik kan u misschien wel van het tegendeel overtuigen! antwoordde Raffles glimlachend. Gij weet immers hoever de naaste kust van dit eiland verwijderd is?

— Wij hebben er drie dagen met een snelle motorboot over gedaan! Ik denk dat dit eiland wel drie honderd kilometers van de kust van Laag Californië is verwijderd.

— Dat hebt gij goed geraden! Wij zijn echter van Los Angeles gekomen, zooals gij weet — de filmstad, die juist vijf honderd kilometer hier vandaan verwijderd ligt. Welnu — ik zal u toonen dat wij in twee uren heen en terug naar die plaats kunnen vliegen!

— Het is dus waar? riep Pina in de grootste verbazing uit.

— Daarover zult gij zelf het best kunnen oordeelen! Het zal een goede gelegenheid zijn om daar tevens eenige berichten in te winnen aangaande het bestaan van de bende! Ik wil eenige dagbladen koopen — en wij kunnen voor de lunch terug zijn!

— Het klinkt ongelooflijk! Een afstand waarover wij drie dagen gevaren hebben!

— Volg mij maar — ik zal u toonen dat ik geen grootspreker ben!

Hij bood de jonge vrouw den arm en daarop daalden beiden de helling van den heuvel af, staken het weiland over, volgden een soort natuurlijk boschpad en bereikten de groote open plek, waar de vliegmaschine onder haar linnen afdak stond.

Het eerste werk van Raffles was, die tent af te breken, zoodat de vliegmaschine ruimte kreeg om op te stijgen.

Hij keek alles nog eens nauwkeurig na en hielp toen Pina Baretta bij het instappen.

De jonge vrouw bevond zich nu in de kajuit die plaats bood aan vijf personen en nadat zij om zich heen had gekeken, zeide zij glimlachend:

— Het ziet er alles keurig uit — maar gij zult u erg moeten behelpen, dunkt mij!

— Minder dan gij denkt, madame! Maar dat ziet gij niet aanstonds, weet gij! Die zetels kunnen worden teruggekapt en vormen dan een zacht bed — hoofdkussens liggen er onder. Er is een elektrische kookinrichting, wij kunnen ons zelfs warm water verschaffen, maar ik erken dat alles er nog wel wat beter zou uitzien, wanneer wij ons hier niet een weinig hadden moeten behelpen! De hoofdzaak is echter dat de machine weder kan vliegen — meer verlang ik voor het oogenblik niet!

Raffles was onder het spreken op zijn beurt

naar binnen geklauterd, sloot het kleine deurtje en nam plaats achter de stuurinrichting.

Zijn gelaat was nu beschermd door een dikke ruit, die hij naar behoeven kon laten rijzen en dalen, maar die gesloten bleef, zoodra de snelheid meer dan 350 kilometer per uur bedroeg.

— Wij vertrekken! zeide hij eenvoudig, terwijl hij even naar de jonge vrouw omkeek.

Hij haalde een kleinen hefboom over, de electromotor begon zachtjes te brommen, nog een korten ruk, de schroef werd meegenomen en begon met groote snelheid te draaien.

En op hetzelfde oogenblik schoot de vliegmaschine vooruit, verliet nauwelijks 20 meters verder den bodem en verhief zich bijna rechtstandig boven het geboomte.

Raffles steeg tot bijna 1000 meter, beschreef een paar groote kringen en zette toen aanstonds koers in Noordelijke richting.

Nauwkeurig een uur later kwam Los Angeles in het gezicht.

Men kon zich daaromtrent niet vergissen — wie de stad eenmaal gezien heeft, verwisselt haar niet zoo licht met een andere.

Raffles daalde niet ver van een der voorsteden op een groot weiland en verzocht de jonge vrouw, die nog nauwelijks scheen te begrijpen dat zij reeds aan het doel van de reis was aangekomen, achter te blijven mogelijke nieuwsgierigen te woord te staan.

Hij echter snelde zoo vlug hij kon naar het op vijf minuten gaans gelegen station van de elektrische spoor, kocht daar aan een kiosk een zestal ochtendbladen en keerde naar de vliegmaschine terug.

En zooals hij wel gedacht had, was het aluminium-toestel door een aantal nieuwsgierigen omringd, terwijl uit de verte de eigenaar van het weiland kwam toelopen, blijkbaar belust op schadeloosstelling, ofschoon er zeker in geen twintig jaren een korreltje zaad aan de aarde van dien grond was toevertrouwd.

Maar Raffles duwde eenvoudig de nieuwsgierigen terzijde met inbegrip van een politieagent, die zoeven was komen aanstappen en gewichtig met een opschrijfboekje gebaarde, sloeg het kleine deurtje dicht — en een seconde later verwekte de snel ronddraaiende schroef zulk een wervelstorm, dat niemand op de been bleef.

En de „Duivel der Lucht” verhief zich zege-

vierend en was binnen enkele tellen uit het gezicht verdwenen.

Misschien had de politieagent zoo zijn eigen gedachten over dit raadselachtige snelle vliegtuig — maar hij was op zijn promotie bedacht en repte wijselijk nooit met een enkel woord van zijn vermoedens — —

Het was half een toen de vliegmaschine weder landde, nauwkeurig op dezelfde plek waar zij was opgestegen.

En toen zij was uitgestapt, zeide Pina Baretto :

— Het was een verwonderlijke gewaarwording — en ik dank u dat ge ze mij hebt laten ondergaan!

— Gij zoudt het kunnen toonen, door voor ons beiden een goede lunch te bereiden, madame! zeide Raffles glimlachend. Intusschen wilt ge mij misschien wel even veroorloven, de bladen in te zien die ik zooeven gekocht heb!

— Ik hoop dat gij mij op de hoogte zult brengen! zeide de jonge vrouw en daarop begaven beiden zich naar de plek waar de wohntent stond, waar Pina binnentrad om voor den maaltijd te gaan zorgen.

Raffles echter ontvouwde een nummer van het eerste het beste blad, het „Californian-News” en onmiddellijk viel zijn oog op een bericht met minstens vier opschriften, bestemd om de aandacht van het publiek te trekken en dat als volgt luidde :

Onze correspondent te New-York meldt ons: in den afgelopen nacht heeft in de villa van den heer Alwin Bariscane, op eenige Kilometers ten Zuiden van Bangot een raadselachtige misdaad plaats gehad.

De bedienden van Alwin Bariscane, die des winters in New-York woont, waar hij tot de rijkste ingezetenen wordt geteld, vonden hem des morgens voor zijn bureau in zijn eigen werkkamer liggen, dood, zonder eenig spoor van geweldpleging te vertoonen, maar met een geschroeide rechterhand, die er uitzag, alsof hij een witgloeiend voorwerp omvat had gehouden.

De handpalm en de vingers aan de binnenzijde vertoonden diepe, zwart geschroeide wonden, die echter volstrekt niet gebleed hadden.

Er viel geen spoor van braak te bekennen en de politie vraagt zich tot dus verre tevergeefs af, op welke wijze de moordenaar heeft kunnen binnendringen.

Want dat men hier met een moord te doen heeft is aan geen twijfel onderhevig.

Alle laden van het schrijfbureau waren geopend en de inhoud lag over den grond verstrooid.

De brandkast was met behulp van een steekvlam opengesmolten en van haar inhoud beroofd.

De secretaris van Alwin Bariscane verzekert dat zij op zijn minst 25.000 dollar moet hebben bevat, aan goudgeld en bankpapier en waarschijnlijk meer.

Het onderzoek naar den moordenaar is in vollen gang en de politie stelt alles in het werk om deze geheimzinnige zaak op te lossen. De bedienden zijn reeds verhoord, maar geen van hen kon nadere inlichtingen verschaffen.

En onder dit portret stond een goed, duidelijk en tamelijk groot portret van den vermoorde.

Het was het gelaat van een ongeveer vijf en veertig jarig man, met diepliggende, donkere oogen, een laag voorhoofd, eenigszins vooruit springende jukbeenderen en een korten, zwarten snor, die nauwelijks tot aan de mondhoeken reikte.

Raffles keek vol aandacht naar dat portret en mompelde toen peinzend voor zich heen :

— Maar voor den drommel — het is mij alsof ik dat gezicht ken! Van Bariscane heb ik nooit gehoord, maar ik zou er een eed op durven doen, dat ik dat gelaat nog niet lang geleden van zeer dichtbij heb gezien!

Hij draaide zich om toen hij eenig geritsel achter zich hoorde.

Achter hem stond Pina Baretto, die met bleek gelaat naar het portret in het dagblad staarde en met een stem die een weinig trilde zeide :

— Daarin vergist gij u niet, Raffles! Die man was een van de meest invloedrijke en meest gevreesde luitenants van de bende van het Kwade Oog!

Hoofdstuk III.

Het vertrek.

De dag verstreek en in den middag had Raffles de jonge vrouw toegestaan, nogmaals een wandeling te maken, die haar blijkbaar veel goed had gedaan.

Een zachte blos bedekte haar wangen en het was duidelijk te zien, dat zij reeds bijna volkomen hersteld was van de vreeselijke verwonding die haar eenige weken geleden was toegebracht door den Moloch, den aanvoerder van de bende van het Kwade Oog, die had weten binnen te dringen in de villa, waarheen Raffles de jonge vrouw als zijn gevangene gebracht had.

Het was op het vreeselijke oogenblik geweest, waarop de Moloch haar had willen dwingen, Raffles op een afschuwelijke wijze om het leven te brengen, dat zijn voormalige medeplichtige zich bewust werd van haar werkelijke gevoelens voor den man dien zij had moeten doden.

Zij weigerde de vreeselijke opdracht te volbrengen in dien nacht, die over haar toekomst zou beslissen en de Moloch, in dolle woede ontstoken, stak haar met zijn kromme kris neder.

Maar Raffles was toegesneld en hij had haar genezen!

Later was de Moloch gedood in een strijd met zijn gevaarlijksten mededinger, die zelf bij die gelegenheid zwaar gewond werd en daarmee mocht men wel zeggen, dat er voor de derde maal een einde was gemaakt aan het bestaan van het Kwade Oog en dat wel voornamelijk door toedoen van John Raffles, die de politie van New-York op krachtige wijze had geholpen in den strijd tegen de bende, zoodat het haar was gelukt een paar honderd leden, een dozijn der luitenants, alle vijf de kapiteins en ten slotte den aanvoerder of Moloch in handen te krijgen — dood of levend!

En in dien middag spraken Raffles en de jonge vrouw, die hij uit de handen van politie en misdadigers had weten te redden, over de geheimzinnige misdaad in „Pineapple Hall”, de villa van Alwin Bariscane, terwijl zij gezeten waren op den top van een lagen heuvel, ten-einde naar het ondergaan van de zon te zien.

Raffles had alle berichten over dien geheimzinnigen moord gelezen, klein en groot, en ze ook aan zijn metgezellin laten lezen.

En nu vroeg hij op ernstigen toon:

— Hebt gij dien man persoonlijk gekend?

— Ja, Ram Doulah, de Moloch, had mij eens aan hem voorgesteld, in den schouwburg, waar wij beiden te samen optraden als hypnotiseurs en gedachtenlezers.

— Gij zegt dat hij een invloedrijk lid was?

— Zeer invloedrijk! Hij was buitengewoon schrander en ik ben vast overtuigd dat de beste en minst gewaagde plannen niet van den Moloch zelf, maar van hem waren! Ik weet ook, dat hij de bende als het ware had georganiseerd. De geheime teekens, de wijze waarop de leden zich onderling voor elkander kenbaar moesten maken, de methode om op de snelste en veiligste manier bevelen en mededeelingen over te brengen — dat alles was van hem afkomstig!

— Ik heb ergens gelezen, dat de politie hem verdacht. Kan dat waar zijn?

— Dan zou hij verraden moeten zijn! Gij hebt hem kunnen zien tijdens den allereersten overval van de politie in de onderaardsche vergaderzaal — dat was immers ook uw werk! Hij behoorde toen tot de weinigen, die hebben weten te ontsnappen.

— In een ander bericht lees ik, dat men bij het aanstaande proces tegen de bendeleden Alwin Bariscane als kroongetuige onder eede heeft willen hooren! Geloofst gij daaraan?

— Het is niet onmogelijk! Ik betwijfel echter sterk of hij wel iets zou hebben verraden! En toch — moedig was hij niet! Alleen maar buitengewoon sluw en vindingrijk! Wellicht had hij toch, om zijn eigen huid te redden....

— Dan geloof ik, dat de politie in die richting zal moeten zoeken naar den moordenaar! zeide Raffles op levendigen toon. Dat er geen spoor van braak ontdekt is, behalve natuurlijk aan de brandkast en het bureau, wijst op iets anders dan op een gewone inbraak met geweldpleging. Gij zelf zegt dat hij was ingewijd in alle gehei-

men van de bende. Natuurlijk vlei ik mij niet met de gedachte, alle leden van de bende zonder eenige uitzondering ten onder te hebben gebracht. Welnu, het is denkbaar, dat die overgeblevenen met alle middelen hebben willen beletten, dat Bariscane zijn mond voorbij praatte, als hij inderdaad door de justitie als kroongetuige in het aanstaande proces zou worden gehoord!

— Maar op welke wijze zou hij dan toch wel om het leven gebracht zijn?

— Dat is zeker wonderlijk genoeg toegegaan — en ik zou niets liever wenschen dan het te weten te komen! Ziet gij, als ik niet zulk een groot misdadiger was, dan had ik gaarne een groot detective willen worden!

— Waarom zegt gij zulke dingen toch van u zelve? zeide de jonge vrouw hoofdschuddend en op verwijtenden toon. Gij weet immers zelf wel dat het niet waar is.

— Het zij dan zoo! hernam Raffles met een flauwen glimlach. Ik heb altijd zeer veel belang gesteld in dergelijke geheimzinnige misdaden — en ik wil het u wel verklappen, dat ik er in geslaagd ben, er te Londen en elders eenige op te helderen, die voor de officieele politie een duister raadsel dreigden te blijven. De waarheid gebiedt, er aan toe te voegen, dat ik over meer en betere middelen beschikte dan zij! Nu, ik denk dat ik wel gelegenheid zal vinden, de zaak te onderzoeken!

— Waarom denkt gij dat?

— Omdat... ik geloof dat mijn vrienden terugkeeren en dat ons vertrek aanstaande is!

Raffles was levendig opgesprongen en tuurde, de oogen met beide handen tegen het licht van de ondergaande zon beschermend, over de nauwelijks kabbelende golven van den Stillen Oceaan, die wel van vloeibaar goud leken te zijn.

Hij had zijn kijker medegenomen, bracht het instrument voor de oogen, keek scherp en zeide:

— Ik heb goed gezien — daar nadert mijn brave duikboot, varende aan de oppervlakte!

Hij wees met uitgestrekte hand over de golven en langzaam, als met tegenzin, keek Pina in de aangewezen richting.

— Dus — heden reeds? vroeg zij zacht.

— Morgen, madame! Voor heden is het te laat — en wij moeten toch nog beraadslagen — gij moet zeggen wat uw voornemens zijn, zoodat wij daarnaar kunnen handelen!

— Bekommer u niet om mij! Van het oogenblik af dat ik u moet verlaten doet het er immers niets toe, wat er met mij geschiedt! riep de jonge vrouw op bitteren toon.

— Zeg dat toch niet, Pina! viel Raffles haar in de rede. Gij doet u zelf en mij onrecht! Wij zijn vrienden geworden — de gebeurtenissen hebben ons tot vrienden gemaakt en zoo moeten wij ook scheiden! Wat zou het u baten, als ik u in mijn gezelschap hield?

— Vraagt gij dat nog? riep Pina uit.

En als Raffles nog ooit had kunnen twifelen aan de gevoelens van de vrouw die hij gered had uit den poel der misdaad, dan zouden de klank van haar stem, haar bleekheid en de schittering van haar oogen ze hem thans wel verraden hebben....

Hij wendde zich langzaam af en zeide op ernstigen toon:

— Het kan niet, gij weet het zelf — wij moeten ons daarin schikken! Het werk dat ik te verrichten heb — dat is het werk van mannen! Als Ahasverus trek ik de geheele wereld rond zonder rust, opgejaagd door de politie, nu eens in de brandende woestijnen, dan weder te midden der barre sneeuwvelden van het ijzige Noorden! En u zou ik daarin laten deelen, in al die ontberingen, al die gevaren?

Pina Baretti scheen op het punt, het eindelijk uit te schreeuwen, wat er woelde en stormde in haar hart, maar zij beheerschte zich uit alle macht.

Zij begreep het wel — deze man zou nimmer liefde voor haar kunnen gevoelen — en hij zelf had haar gevoel van eigenwaarde reeds weder zoodanig versterkt, dat zij zich niet wilde opdringen — al kostte het haar ook de inspanning van al haar zedelijke kracht.

Zij was zeer bleek geworden en staarde onafgebroken naar den donkeren, languitgerekten, grijsachtigen vorm, die daar snel door de golven gleed en die het einde van haar droomen beetekende.

Met iedere seconde kwamen de metgezellen van Raffles naderbij — aanstonds zouden zij voet aan wal zetten — nog een nacht, enkele uren en er zou een einde gekomen zijn aan dezen tijd — den zaligsten in haar geheele leven, dien zij had mogen doorbrengen aan de zijde van den man, dien zij meer dan alles ter wereld had liefgekegen.

Daar stond zij, onbewegelijk als een standbeeld, de zwarte, glanzende oogen wijd geopend en alleen de wimpers, lang en zijdeachtig, trilden even.

De duikboot kwam steeds naderbij, verdween even achter een soort korte landtong en was duidelijk zichtbaar voor het bloote oog, toen zij opnieuw verscheen.

Eenige minuten later verdween zij voorgoed, waarschijnlijk om een gunstige ankerplaats te zoeken in de diepe baai, waarin het kleine riviertje uitmondde.

Raffles wendde zich langzaam naar de onbewegelijke vrouw toe, greep haar beide handen zeide op een toon van den diepsten ernst:

— Nu onze wegen zich zullen gaan scheiden, Pina Baretta, wil ik u zeggen, dat ik mij gelukkig prijs, dat gij in mijn leven zijt gekomen — omdat ge mij in staat hebt gesteld, een goede daad te verrichten. Een man in mijn omstandigheden prijst zich gelukkig, telkens wanneer hij daartoe bij machte is. Ik heb u kunnen ontrukken aan uw omgeving, die u onherroepelijk naar den afgrond zou hebben meegesleurd — en dat maakt mij gelukkig! Het stelt mij schadeloos voor veel bittere teleurstellingen en ontgoochelingen.

En nu wendde Pina zich op haar beurt naar Raffles om, keek hem aan en zeide met een bijna klankloze stem, die slechts even trilde:

— Ik wil het je zeggen, John Raffles, nu wij moeten scheiden. Ik heb je lief en ik zal, zoolang ik leef, nooit een anderen man zoo lief hebben. Vroeger heb ik je willen dooden, aan je vijanden willen overleveren — en nu zou ik zelf willen sterven, als het je van nut kon zijn. Ik ga heen omdat ik je tot last zou zijn, maar al mijn gedachten zullen van je vervuld zijn. Ik heb je lief!

En daarop maakte zij haar handen zachtjes los uit de zijne, legde ze op zijn schouders, trok zijn hoofd met zacht geweld naar zich toe, boog het een weinig en kustte hem op het hooge, gladde voorhoofd.

Toen draaide zij zich om, wierp nog een enkelen blik op de zee en op de zon, die juist in de golven wegzonk — zooals het geluk wegzonk aan den horizon van haar leven en liep langzaam, als in een droom, de helling van den heuvel af.

Raffles zag haar witte gedaante kleiner en

kleiner worden, tot zij stilstond voor de tent, den voorhang terzijde sloeg en verdween — —

— Had ik haar kunnen liefhebben — dan — wellicht — — —

Geruimen tijd stond Raffles zoo met gebogen hoofd en op zijn voorhoofd voelde hij nog den druk van de warme, zachte lippen, die hem hadden aangeraakt.

En plotseling werd hij opgeschrikt door een juichkreet.

Hij wendde zich om.

Daar kwamen twee mannen snel aanloopen, met hun mutsen zwaaiend, langs de helling van den lagen heuvel en een oogenblik daarna stonden Charles Brand en James Henderson voor hem.

Zij waren beiden wellicht iets magerder geworden, door de vermoeienissen van de reis, maar zij waren volkomen gezond en opgewekt en gelukkig dat zij Raffles weder terugzagen.

Brand had de handen van Raffles gegrepen, drukte ze met kracht en zeide:

— Daar zijn we weer, Edward! De boot heeft niets geleden — ik had bijna gezegd integendeel! De rust schijnt haar goed te hebben gedaan. Zij ligt daarginds gemeerd in de baai en het dek steekt nauwelijks een centimeter boven het water uit. Wij hebben. — — Maar wat sta je daar? Wat ben je ernstig en stil! Alles is toch goed met Pina Baretta? Toch geen instorting?

— Niets daarvan! Integendeel — zij is bijna geheel genezen en morgen kunnen wij van hier vertrekken!

De jonge man met zijn dikblond haar en helle, blauwe oogen keek Raffles een oogenblik onderzoekend aan en zeide toen op gedempten toon:

— Wat is er gebeurd? Alles is toch voor het overige goed met haar?

— Zoo goed als het maar zijn kan, mijn waarde! De arme vrouw heeft alleen het groote ongeluk — dat ze mij lief heeft!

— Dat wist ik al weken geleden! hernam Brand eenvoudig. En jij?

— Dat behoef je niet te vragen — het antwoord weet je vooruit. Ik weet niet of ik haar onder andere omstandigheden misschien zou kunnen liefhebben, ofschoon ik het betwijfel — maar mijn taak is nog lang niet ten einde — en ik kan geen vrouw naast mij dulden!

Brand wilde nog iets zeggen, maar hij bedacht zich, zuchtte eens en wendde zich zwijgend af.

Nu trad de reusachtige Henderson naderbij en Raffles stak hem de hand toe en zeide op vriendelijken toon:

— Je hebt zeker wel honger, James?

— Dat schikt nog al, Mylord! antwoordde de reus grijnslachend. Als Madame Barette soms voor een klein welkomstdinertje gezorgd heeft...

— Ik denk dat zij er juist aan bezig is, vriend Henderson! gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Ik zou maar eens vragen, of je haar wellicht van dienst kunt zijn!

De reusachtige gedaante van Henderson verdween in de langzaam vallende schemering.

Toen de beide vrienden met elkander alleen waren gebleven, stak Raffles de hand in den zak en haalde het nummer van de „Californian News” te voorschijn, hetwelk hij dienzelfden morgen had gekocht en stak het zwijgend Charles Brand toe.

— Wat is dat? vroeg de jonge man nieuwsgierig, terwijl hij het blad begon open te vouwen.

— Het ochtendblad van een der voornaamste bladen die in Californië verschijnen.

Brand keek naar den datum en riep verbaasd uit:

— Hoe komt dat blad hier?

— Ik ben het vanmorgen even gaan koopen — in Los Angeles! antwoordde Raffles bedaard.

— Ik begrijp het al; je hebt de vliegmaschine gebruikt!

— Dat was niet moeilijk te raden!

— Wat moet ik in dit blad lezen?

— Het bericht betreffende den moord op Alwin Bariscane!

Brand had het bericht spoedig gevonden en las het aandachtig van de eerste tot de laatste letter.

Toen hij gereed was, vestigde hij zijn blikken weder op Raffles en vroeg:

— Waarom wilde je dat ik dit las?

— Omdat het bericht verband houdt met de bende van het Kwade Oog, naar ik vrees!

— Wat! die zou dus nog niet geheel en al ten onder zijn gebracht?

— Dat schijnt zoo! Ik meende den draak alle koppen te hebben afgeslagen — maar ergens in het verborgen schijnt nog iets te gisten! Luister eens. Dezer dagen begint het proces tegen alle gearresteerde leden, luitenanten en kapiteins. Het zal een monster-proces worden, met niet minder

dan 150 beklagden, zeven honderd getuigen en 38 advocaten! Het proces tegen de Ku Klux Klan zal er kinderspel bij zijn! En hoe gevaarlijk dat genootschap ook moge zijn — het zinkt in het niet naast de bende van het Kwade Oog!

— Maar in welk verband staat dat proces met het bericht van dezen moord?

— Dat zal je spoedig duidelijk zijn, als ik je zeg dat Pina Barette dien Bariscane onmiddellijk herkende als een der sluwste, gevaarlijkste en meest invloedrijke leden van de bende! In een der bladen vond ik er een zinspeling op, dat die man waarschijnlijk als getuige zou worden gehoord! Begin je reeds een weinig licht te zien?

— Ik moet je eerlijk bekennen...

— Dan zal ik je op weg helpen! Die Bariscane zou, werd hij niet als getuige opgeroepen, zonder eenigen twijfel als medeplichtige worden beschouwd en als zoodanig behandeld! Hij kon zich aan dat gevaar alleen onttrekken door als getuige op te treden en naar zijn karakter te oordeelen bestond er veel kans dat hij, om zijn eigen huid te redden, alle geheimen van de bende zou verraden die hem bekend waren — en dat waren er niet weinig! Hij kende natuurlijk alle leden op een prik, want hij zelf hielp den bond van misdadigers stichten en hij was op de hoogte van alle geheime afspraken, teekens, plaatsen van samenkomst, zooals Pina Barette mij heeft medegedeeld. Nu zijn er natuurlijk nog steeds vele leden van de bende op vrije voeten en voor hen moet het een zaak van leven of dood zijn of een man als Bariscane, die zooveel wist, al of niet vrijuit kon spreken!

— Nu begrijp ik het! Daarom zouden zij hem dus vermoord hebben?

— En het geld uit de brandkast hebben medegenomen, om aan een gewone inbraak te doen gelooven! voegde Raffles er aan toe.

— Maar de schurken die het gedaan hebben, kunnen er toch onmogelijk zeker van zijn, of ook niet de gearresteerde kapiteins of iemand anders van de arrestanten zal klappen! riep Brand uit.

— Natuurlijk bestaat dat gevaar, ofschoon tot dusverre allen bijna zonder uitzondering een hardnekkig stilzwijgen in acht hebben genomen en ontkend hebben, dat zij ooit iets misdadigs

hebben verricht! Maar al wilden zij spreken — zij zouden onmogelijk zulke zaken van het grootste gewicht kunnen verraden als Bariscane!

— En geloof jij dat de moordenaars die compromitteerende stukken in zijn huis hebben gevonden?

— Dat valt moeilijk te zeggen — ofschoon ik voor mij van oordeel ben, dat een zoo sluwe booswicht als die Bariscane, dergelijke stukken wel niet in zijn brandkast en zijn schrijftafel zal bewaren, met de wetenschap, dat eenige stoutmoedige inbrekers ze daar vroeg of laat zullen kunnen vinden!

— En wat wil je nu doen?

— Een onderzoek gaan instellen! antwoordde Raffles.

— In de villa?

— Natuurlijk!

— Waar is dat ergens — Bangot?

— Een vrij groote havenplaats in den Staat Maine, waar veel rijke New-Yorkers hun buitenverblijf hebben, ten Noorden van de Penobscot Baai.

— Je wilt dus de moordenaars ontdekken?

— De moordenaars — en als het kan, alle papieren betreffende de stichting van het genootschap!

— Wij vertrekken dus spoedig?

— Morgen reeds! Zoo vroeg mogelijk. Wij zullen dwars over Amerika heen vliegen — en binnen acht uren kunnen wij daar zijn! Hoogstens tien.

— En — de vrouw?

— Zij heeft, geloof ik, nog geen besluit genomen! antwoordde Raffles. Ik acht het verreweg het beste, als zij nog eenigen tijd hier zou blijven, waar de politie haar stellig niet zal zoeken. Zoodra ik die zaak daarginds tot een goed einde heb gebracht en de taak van Bariscane heb overgenomen, dat wil zeggen — zoodra de bende van het Kwade Oog met wortel en tak is uitgeroeid, onherroepelijk, zal ik haar brengen naar welke plaats zij verkiest — en ik denk dat die plaats in Italië zal blijken te liggen. En nu zullen wij eens gaan zien wat er van het middagmaal is terecht gekomen!

De beide vrienden daalden zwiingend den heuvel af en Brand maakte bij zichzelf de overpeinzing, dat de reuzentaak, welke Raffles zichzelf op de schouders had gelegd, wel eindeloos leek te zijn.

Sedert eenige maanden, sedert zijn komst in Amerika, dwars door Alaska en de sneeuwvelden van Canada heen, streed de Gentleman-Inbreker tegen een schier verpletterende overmacht en langzamerhand was hij er in geslaagd het geheele samenstel van de misdadigersbende te ontwrichten, de leiders te doen gevangen nemen en ten slotte den geheimzinnigen Moloch ten onder te brengen.

En nu, terwijl Brand meende dat de vlieg-machine hen zoo, spoedig mogelijk naar Engeland zou terugbrengen, nu doemde daar weder die geheimzinnige moordzaak bij Bangot op, die scheen aan te toonen, dat er nog genoeg leden van de bende over waren, om een vreeselijke misdaad te plegen, teneinde de geheimen van het Genootschap te bewaren.

Maar Raffles wist wel dat geen van de arrestanten een woord zou loslaten, uit vrees voor de gevolgen en gebonden door den eed — zelfs al bestond de Moloch niet langer.

En daarom wilde hij thans zelf handelen en pogen, al het verkrijgbare bewijsmateriaal aan de rechters in handen te geven, opdat de gearresteerde misdadigers aan hun gerechte straf zouden kunnen worden overgeleverd.

Zij hadden nu de tent bereikt, waar de maaltijd reeds wachtte en onder het eten deed Brand het korte verhaal van den tocht met de „Bruinvisch“, de wonderlijk snelle duikboot van Raffles, die thans weder tot zijn beschikking zou zijn, bevrijd van den winterboei.

Het kleine gezelschap begaf zich vroeg ter ruste, om den volgenden morgen bij het krieken van den dag te kunnen vertrekken.

Nauwelijks was dan ook de zon boven de kim gerezen of Raffles maakte zijn metgezellen wakker.

Zij verlieten de tent door de achterzijde, sprongen in het kleine riviértje en spartelden naar hartelust in het kristalklare nat.

Daarop begonnen de toebereidselen voor het ontbijt en juist toen dit gereed was, trad Pina Baretta uit de tent naar buiten, blijkbaar geheel hersteld, maar met een droevige, zwaarmoedige uitdrukking op het gelaat.

Zij trad aanstonds op Raffles toe, vatte zijn hand en zeide:

— Ik heb vannacht nog eens nagedacht over uw voorstel, om voorloopig hier te blijven,

totdat gij zijt teruggekeerd! En — ik keur uw plan goed! Ik durf mij nog niet in de Vereenigde Staten wagen, daar mijn signalement overal is bekend gemaakt, tot in de kleinste plaatsen — en ik zou ook niet goed weten waarheen ik mij zou moeten begeven! Ik zal hier in de tent wonen en de Inlandsche visschers zullen mij hier wel niet komen zoeken!

— Al was dat zoo — zij zullen u geen haar op het hoofd krenken! zeide Raffles. Het is een goedhartig volkje, zacht van inborst. Het verheugt mij dat ge mijn plan goedkeurt. Ik geloof dat het waarlijk het beste is wat wij kunnen doen. Zoodra ik de zaken daarginds in orde heb gemaakt, zoodra het proces beëindigd is en misschien nog wel veel vroeger, keer ik terug, om u hier te komen halen en u naar uw vaderland terug te voeren.

— Zoo zij het! kwam het nauwelijks hoorbaar over de lippen van de jonge vrouw.

Men ontbeet haastig, zonder dat er veel gesproken werd, want allen schenen aangegrepen te zijn door de stille droefheid van de jonge, schoone vrouw.

Daar Pina uitstekend met het geweer omging, behoefde men slechts zulk een wapen en een kistje munitie bij haar achter te laten, om haar in staat te stellen voor haar eigen levensonderhoud te zorgen.

Maar daarenboven werden er voor twee

weken verduurzaamde levensmiddelen in de tent achtergelaten — vleesch, groenten, bouillon, melk en andere zaken. Zelfs koffie, thee en suiker ontbraken niet.

De vliegmaschine werd geheel reisvaardig gemaakt en beladen met de platte kist, waarin zich eenige vermommingsen bevonden en met bleek, strak gelaat, zag Pina Baretti toe hoe de drie mannen zich inscheepten.

— Tot over veertien dagen, naar ik hoop! zeide Raffles ernstig, met een voet op de vliegmaschine, terwijl hij haar de rechterhand toestak. Ik hoop dat gij u in dien tijd niet al te veel vervelen zult!

— Wees onbekommerd — ik zal mij niet vervelen! zeide de jonge vrouw, terwijl haar zwarte oogen als voor het laatst de trekken schenen in te drinken van den man, dien zij zoo innig had leeren liefhebben. Ik zal mij niet vervelen — want ik heb iets om onophoudelijk aan te denken — —

Eenige seconden later verhief de vliegmaschine zich met weergalooze bevalligheid en stoutmoedigheid in de lucht en was reeds een oogenblik later aan het gezicht van Pina Baretti onttrokken.

Maar toen er niets meer van de vliegmaschine te zien viel, stond zij daar nog altijd, onbewegelijk en nu pas gleden brandende, bijtende tranen uit haar omfloerste oogen over de wangen, bleek en strak als marmer.

Eindelijk gevonden!
De Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk IV.

De doode.

Zoo voortreffelijk was het herstellen van de vliegmaschine geslaagd en zoo onafgebroken hadden de drie mannen gearbeid, dat de „Duivel der Lucht”, als verjongd, de reis in nog minder tijd aflegde dan waarop Raffles gerekend had.

Het toestel vloog met een gemiddelde snelheid van 512 kilometer dwars over de Vereenigde

Staten — over Arizona, Nieuw Mexico, Texas, Oklahoma, Missouri, Illinois, Indiana, Ohio, Pensylvanië, New-York en Maine.

Volgens zijn horloge was Raffles om vijf uur in den morgen opgestegen — en toch wezen de klokken pas negen uur in den morgen aan, toen hij tien uren later op een eenzame plek van het

strand, dichtbij de Baai van Penobscot landde — om de zeer eenvoudige reden, dat hij de zon tegemoet was gereisd.

Daar het zeer moeilijk zou zijn het toestel hier te verbergen zonder dat iemand het ontdekte, was Raffles wel genoodzaakt, aan een of anderen landbouwer verlof te vragen, zijn toestel in een schuur onderdak te brengen.

Maar zijn papieren en passen, zoowel als die van zijn makkers waren uitstekend in orde en een simpel arbeider zou zeker geen argwaan koesteren ten aanzien van het uiterlijk van de vliegmaschine.

Dichtbij de plek waar Raffles het toestel op het vlakke strand van den Oceaan had laten neerstrijken, had hij zoeven het huis van een boer gezien en op het groote erf had hij meer gebouwen ontwaard.

Hij zond er Henderson op af en die keerde reeds drie kwartier later terug met de verblijdende mededeeling dat Raffles met zijn vliegmaschine op een braak liggend terrein mocht dalen en het zou mogen onderbrengen in een voorloopig nog leegstaande schuur, reusachtig van omvang en die pas in het laatst van Augustus met landbouwgewassen gevuld zou worden.

De drie mannen bestegen de machine opnieuw en nauwelijks een minuut later streek zij als een havik neerschietend, neer in het midden van een reusachtig, braak liggend land, bijna vijf honderd meter lang en half zoo breed en aan het eene einde waarvan zich de schuur bevond, waar de vliegmaschine een onderdak zou vinden.

Hiertoe was het echter noodig, de beide draagvlakken af te nemen, want hoewel de schuur zelve ruimte in overvloed bood — de deuren waren niet breed genoeg om haar door te laten.

Raffles voldeed een gedeelte van de bedongen huursom vooruit aan den ouden boer, die met zijn pijp in den mond en zijn breedgeranden hoed op het hoofd was komen toelopen en daarna oriënteerden de drie mannen zich eens wat nauwkeuriger.

Zij bleken zich te bevinden op een plek op ongeveer een mijl van de uitmonding van het kleine riviértje, hetwelk Bangot met de Baai van Penobscot verbindt en op ongeveer vijftien mijlen afstand van de zoeven genoemde stad.

Voorzichtigheidshalve vroeg Raffles niet naar de plek waar Pineapple Hall zich bevond —

het huis waar de misdaad had plaats gevonden.

Dat was iets van later zorg en het zou niet voorzichtig zijn, zich al te spoedig bloot te geven.

Daar er hier van een treinverbinding geen sprake was, huurde Raffles een van de eigenaardige wagentjes op vier bijna even groote hooge wielen, die hier in gebruik zijn en een van de knechts van de boerderij zou hem en zijn beide metgezellen naar Bangot brengen, benevens de bagage.

En onderweg zou Raffles ongevraagd te hooren krijgen wat hij wilde weten.

Want bij een kromming van den prachtigen straatweg, aan weerszijden met dikke boomen beplant, wees de knecht met zijn zweep naar een groot, witgepleisterd huis, aan alle kanten omgeven door een park en zei met gedempte stem:

— Daar is het gebeurd, heeren!

— Wat is daar gebeurd? vroeg Raffles onnoozel.

— Hebt gij het dan nog niet gelezen? Dat is het huis van Alwin Bariscane en daar hebben zij hem gisterenmorgen dood in zijn kamer gevonden — zijn brandkast opengebroken en zijn schrijftafel in wanorde!

— Welzoo, welzoo! En — men heeft de moordenaars toch zeker reeds gepakt?

De knecht haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Ze hebben ze nog niet, mijnheer — en dat zal ook wel niet zoo gauw gebeuren. Er zijn al detectives enz. geweest — maar zij schieten niet op — er zijn geen sporen naar het schijnt en niemand van de bedienden heeft iets bijzonders gezien!

— Hoeveel bedienden waren er dan wel?

— Alles bij elkaar vijf of zes!

— Was mijnheer Bariscane getrouwd?

— Weduenaar, mijnheer! Maar — ik wil het niet gezegd hebben — hij hield van vrouwengezelschap! Meestal ging het vroolijk toe in dat huis daar, dat verzeker ik u! Hij had er des zomers om dezen tijd altijd vrienden — en vriendinnen te logeeren!

— Ook op den dag van den moord?

— Neen — toen was er toevallig net een troepje weggegaan en de volgenden zouden pas over een paar dagen zijn aangekomen!

— En waar zijn nu die bedienden?

— Ja, alleen de butler is gebleven, naar ik hoor! De anderen zijn naar alle vier de richtingen gestoven, behalve de chauffeur, die woont nog altijd in zijn huisje in het park, dichtbij de garage. Hij weet niet waar hij naar toe moet — hij kan geen woning vinden, zegt hij!

— Nu, ik zou er niet gaarne willen wonen! zeide Henderson, die een gebaar van afschuw maakte.

— Zijn er familieleden overgekomen? vroeg Raffles weder.

— Een broer en een neef — en nog enkele anderen, naar ik hoor! antwoordde de knecht.

Het wagentje reed op dat oogenblik juist langs het witte huis en nieuwsgierig keken de drie mannen er naar.

Daar had dus des zomers de man gewoond, die zulk een belangrijke rol had vervuld bij de stichting van een zeer gevaarlijke misdadigersbende, zonder dat zelfs zijn naaste bloedverwanten er iets van vermoed hadden!

En wanneer een van de bladen geen indiscretie had begaan en uit de school had geklapt — dan zouden die bloedverwanten nog niets weten of vermoeden en Bariscane zou misschien nog leven!

— Houdt eens even stil! verzocht Raffles den voerman.

De knecht trok de teugels aan en het wagentje hield stil.

Raffles liet zijn blikken gaan over het groote witte huis met zijn twee verdiepingen, in een soort fantastischen, Moorschen stijl opgetrokken, met een zuilengaanderij, fraai bewerkte bogen, smalle, getraliede vensters hier en daar, slanke torentjes op de vier hoeken en nog een vijfde, hoogere toren, die in het midden oprees en eindigde in een koepel, door kleine kolommen gedragen.

De luiken waren overal gesloten en ondanks zijn witte kleur, ondanks het heldere zonlicht maakte het huis op die wijze een somberen, onheilspellenden indruk.

Geen enkel geluid werd vernomen, behalve het ruischen van den wind in de hooge populieren en olmen.

Nergens vertoonde zich een spoor van eenig menschelijk leven.

— Er schijnt toch niemand te zijn! mompelde Raffles halffluid.

— Toch wel, mijnheer — de butler is binnenshuis! zeide de knecht met stelligheid.

— En de chauffeur?

— Die zal wel in zijn huisje zijn! Ja stil eens — ik geloof dat hij daar onder de boomen loopt. Hij is bezig zijn kippen te voeren!

Inderdaad, op verren afstand, dichtbij een aardig tuinhuisje liep langzaam een man heen en weer, die iets in den linkerarm scheen te dragen en met de rechterhand de beweging maakte van iemand die iets uitstrooit.

Vaag was onder de boomen het rasterwerk te zien van een kippenhok, waarvan de bewoners thans vrijelijk rond schenen te loopen in het groote park.

De chauffeur scheen het voorbijrijdende wagentje nu ook te zien, want hij bleef stilstaan, om er naar te kijken.

— Rijdt maar weer verder! beval Raffles zachtjes. Maar zeg mij eerst — wanneer is de begrafenis?

— Morgen, mijnheer!

— Is het lichaam nog altijd daarbinnen?

— Ja — het wordt begraven op het kerkhof van Bangot.

Het paard had weder aangetrokken en het wagentje rolde snel voort over den gelijken weg, om ongeveer anderhalf uur later later stil te staan voor een tamelijk groot hotel.

— Dat is het beste hotel van de plaats, mijnheer! zeide de knecht, terwijl hij zich op zijn zetel naar Raffles omkeerde.

— Dan blijven wij hier! zeide Raffles.

Reeds was een portier komen toelopen, de bagage werd afgeladen, Raffles gaf den knecht een goede foot en de man reed heen.

De drie reizigers zagen zich twee groote kamers aangewezen, benevens een kleinere aan de overzijde van de gang en nadat zij zich wat verfrist hadden en een bad genomen, begaven zij zich naar de eetzaal, om daar te lunchen.

Zij konden ongestoord praten, want het was reeds laat en de meeste gasten waren reeds weder vertrokken.

Nadat zij geruimen tijd zwijgend hadden gegeten, vroeg Charles ten slotte:

— Waaraan denk je eigenlijk, Edward?

— Waaraan zou ik anders denken dan aan die zaak van Pineapple Hill?

— Heb je reeds een plan gemaakt?

— Ik ben er aan bezig! Eigenlijk interesseert mij minder de wijze waarop Bariscane ter dood is gebracht, ofschoon die zeker belangwekkend genoeg moet zijn, dan wel de vraag, of de daders nog terug zullen keeren!

De vork met het stukje vleesch bleef halverwege steken tusschen het bord en den mond van Brand, toen hij verbaasd herhaalde:

— Terugkeeren? Met welk doel zouden zij dat in 's hemelsnaam doen?

— Wel — zij zouden er bijvoorbeeld wel toe genoodzaakt zijn, in geval zij bij hun eerste onderzoek niets gevonden hebben! Die roof van de 30.000 dollar was natuurlijk slechts een bijkomstige omstandigheid, die met de eigenlijke zaak niets te maken heeft.

— Dat was meegenomen, als ik het zoo maar eens zeggen mag! merkte Henderson droogjes op.

— Juist, James! hernam Raffles met een flauwen glimlach. De hoofdzaak zijn de papieren betreffende de stichting van de bende! Hebben zij die niet gevonden, dan hebben de moordenaars slechts half werk verricht! Het gevaar blijft dan bestaan dat een ander ze vindt — en dat moeten zij tot iederen prijs voorkomen! Want die levenloze papieren in de handen van een vijand, bijvoorbeeld van de politie, kunnen even gevaarlijk blijken te zijn, als de getuigenis van den levenden Bariscane.

— Zouden zij wel geweten hebben, Mylord, of die Bariscane inderdaad wat zou loslaten? vroeg Henderson weder.

— Dat wisten zij natuurlijk niet, James! Zij hebben echter het zekere voor het onzekere willen nemen — en de dood van een medemensch beteekende voor hen al bitter weinig! Niet alleen hun eigen veiligheid stond op het spel, maar ook de kans, om ooit weder op denzelfden voet een nieuwe bende van het Kwade Oog te stichten!

— Zij gebruiken paardenmiddelen, dat moet gezegd worden! merkte Henderson hoofdschuddend op.

— En wat was je nu eigenlijk voornemens, Edward? vroeg Brand weder.

— Eerlijk gezegd was ik van plan, in het huis eens een kijkje te gaan nemen!

— Overdag? vroeg Brand verschrikt.

— Waarom niet? Wij kunnen ons uitgeven als detectives! Maar niet alleen overdag — ook 's nachts zou ik er gaarne willen zijn! Want als

de misdadigers inderdaad terugkeeren om naar papieren te zoeken — dan moeten zij het natuurlijk 's nachts doen, want overdag is niet alleen de butler er, maar waarschijnlijk zijn er ook de bloedverwanten van den doode!

— Dan doen zij waarschijnlijk het verstandigst, als zij tot na de begrafenis wachten, Mylord! liet Henderson zich weder hooren.

— Juist opgemerkt, James! Dan hebben zij de handen volkomen vrij, want voorloopig zal er natuurlijk niemand in dat huis willen wonen en ook de butler zal zijn ontslag wel krijgen. Wat eigenlijk die chauffeur beweegt om daar te blijven wonen — — —

— De knecht van den boer zeide, dat hij niet weet waar hij heen moet! merkte Brand op.

— Nu ja, hernam Raffles schouderophalend — een reden zooals iedere andere! Enfin — wij zullen wel zien! Het zou mij intusschen volstrekt niets verwonderen als de misdaad gepleegd bleek te zijn door iemand of door personen, die reeds binnenshuis waren! Daarop zou het gemis van eenig spoor aan braak wijzen! Maar wij zullen het aanstonds zelven wel zien — wij gaan er heen, Brand! Henderson kan intusschen eens gaan omzien naar een goede en snelle auto, want die kunnen we hier wel eens noodig hebben! Ik heb nog twee politiepenningen, die ons nu uitstekende diensten kunnen bewijzen!

Het gesprek liep nu over andere zaken, want er kwamen nog eenige late gasten binnen en een kwartier daarna waren Raffles en Brand reeds in een huurauto onderweg naar Pineapple Hall.

De chauffeur werd teruggezonden, daar Henderson last had gekregen, de beide vrienden hier te komen halen, zoodra hij een goede auto had kunnen machtig worden.

Zij schreden nu langzaam over het breede tuinpad, na zelven het ijzeren hek te hebben geopend, dat niet op slot bleek te zijn en gingen op de huisdeur toe.

Nergens viel een levende ziel te bespeuren.

De ouderwetsche trekbel klonk hol en somber door de ruime vestibule, toen Raffles aan den knop trok.

Er moest eenige tijd verloopen, alvorens er in de vestibule stoffende schreden weerklonken en de deur werd geopend door een ouden man, met een geel-bleek gelaat en weinig maar zorgvuldig gekamd, spierwit haar, die in het zwart

was gekleed, met een witte das en de butler Drexler bleek te zijn.

— Wat wenscht gij, heeren? vroeg hij met een toonlooze stem, terwijl hij de twee bezoekers met zijn waterblauwe oogen opnam.

— Wij komen in de bekende zaak! antwoordde Raffles op de kortafgebeten wijze van den politiebeambte. Hier is mijn penning. Jack, toon je penning!

— Maar mijnheer — wij hebben hier al detectiven en inspecteurs in overvloed over den vloer gehad! zeide de butler op een toon van diep zelfbeklag. Is het nu nog niet voldoende? Wat wilt gij nu nog?

— Zelf onderzoek doen! Wij komen er voor uit New-York! Langer dan eenkwartier hebben wij niet noodig! Zijn er nog meer menschen in huis?

— De broeder en de neef van mijnheer — nog een achterneef, een oom en nog enkele andere heeren.

— Met hen heb ik niets te maken, want zij kunnen ons toch niets anders mededeelen. Ik wil alleen het slachtoffer zien en de kamer waar gij hem gevonden hebt! Want gij hebt hem immers gevonden?

— Dat deed ik, mijnheer — en ik wilde dat ik het niet had gedaan! zeide Drexler en een huivering liep over zijn klein, mager lichaam.

— Het behoeft niet langer dan een kwartier te duren!

— Als de heeren mij dan maar willen volgen! zeide Drexler zuchtend.

Hij sloot zachtjes de voordeur en wees den

beiden mannen den weg naar een klein, bijna geheel donker gemaakt vertrek op de eerste verdieping, dat slechts verlicht werd door vier kaarsen, die rondom de schraag waren geplaatst, waarop de kist stond, die het lijk van den vermoorde bevatte.

Het deksel was zoodanig op de kist gelegd, dat alleen het wasbleeke gelaat zich vertoonde.

Raffles keek een oogenblik naar de rustige uitdrukking op het gelaat, nam toen het deksel weg en keek naar de handen, die kruiselings over de borst waren gevouwen.

Niet zonder moeite slaagde hij er in, de rechterhand een weinig op te lichten en aan de binnenzijde te bekijken, terwijl de butler op den drempel van de deur doodsbleek toekeek.

De palm vertoonde aan de binnenzijde een paar donkere vlekken, alsof zij daar inderdaad geschroeid waren door een wit gloeiend voorwerp.

Het vleesch was daar als het ware tot op groote diepte weggebeten.

Ook de duim vertoonde aan de binnenzijde dezelfde vreeselijke brandwonden.

Raffles legde de hand zachtjes weder in haar vorigen toestand en vroeg toen op zachten toon aan Brand:

— Wat denk jij er van?

— Een vreeselijke brandwond! Maar — hoe komt hij daar toch aan?

— Het is geen eenvoudige brandwond, collega! antwoordde Raffles.

En zoo zachtjes, dat alleen Brand hem kon verstaan, voegde hij er aan toe:

— De man heeft zichzelf geëlectrocutioneerd!

Hoofdstuk V.

Het witte huis.

Brand keek Raffles een oogenblik met wijdgeopenden mond aan en scheen iets te willen vragen, maar Raffles legde hem met een gebaar het stilzwijgen op en zeide toen tot den butler:

— Nu maar naar de werkkamer!

Weer begon de tocht door het stille, nu zoo doodsche huis, dat nog slechts weinige dagen geleden had weerklonken van het uitbundig gelach der uitgelaten gasten.

De werkkamer bleek zich te bevinden op de eerste verdieping en de drie groote ramen keken uit op de voorzijde van het park.

Ook hier waren de luiken gesloten en Raffles deed ze weder open, zoodat het licht ongehinderd naar binnen kon schijnen.

Alles scheen juist in denzelfden toestand te zijn gelaten, als waarin de bedienden de kamer voor het eerst hadden aangetroffen.

De laden van de schrijftafel stonden geheel opengetrokken, gedeeltelijk op het blad van de schrijftafel, gedeeltelijk op den vloer, het tapijt was met brieven, papieren en rekeningen bedekt en de zware brandkast was een weinig van den muur getrokken, teneinde haar gemakkelijk te kunnen opensmelten.

Raffles behoefde nauwelijks een blik op de vernielde kast te werpen, of hij zag, dat hij hier te doen had met het werk van deskundigen!

Er was blijkbaar met een buitengewoon heete vlam gewerkt, zoodat het zeker geen uur zou hebben geduurd, alvorens de achterwand van de kast geheel was doorgesmolten.

Toch bleek hem bij nader toezien, dat de inbrekers met groote overhaasting te werk waren gegaan, of althans bezielde waren door het grootste ongeduld, hetgeen hem nog versterkte in de meening dat hij hier niet tegenover het werk van gewone inbrekers stond, maar dat die lieden alles zoo haastig dooreengewoeld hadden, omdat zij naar iets zochten — en wat dat was, dat kon niet betwijfeld worden, nu Raffles op de hoogte was van de persoonlijkheid van den vermoorde.

Hij nam Brand terzijde en fluisterde hem toe:

— Het heeft geen doel om hier nu nog langer te blijven, want het is onmogelijk te zien of de kerels, die hier zijn binnengedrongen die compromitterende stukken al of niet hebben ontdekt. Wij moeten rekening houden met de mogelijkheid dat het niet geschied is en daarom keeren wij morgennacht hier weer terug onmiddellijk na de begrafenis. Het is niet waarschijnlijk dat de bandieten het zullen wagen, hier van nacht reeds terug te keeren, nu zoovele kamers van het huis door familieleden van den vermoorde bewoond zijn.

— Het valt mij op, Edward, dat ik hier in het geheel geen politie zie! zeide Brand op even zachten toon. Mij dunkt toch dat het huis bewaakt had moeten worden!

— Dat zal wel zoo zijn, daaraan twijfel ik niet! Het onderzoek is natuurlijk nog niet beëindigd en ik denk wel dat hier tot de begrafenis toezicht zal worden gehouden, al hebben wij nog niemand in dit groote huis gezien. En kom nu mede — het heeft volstrekt geen nut dat wij hier nog langer blijven!

Raffles wisselde nog eenige woorden met den

ouden butler en vervolgens verliet hij met Brand het groote, doodsche huis.

Buiten gekomen stond hij een oogenblik stil, als in diepe gedachten verzonken.

Toen hij langzaam weder voortliep, vroeg Brand nieuwsgierig:

— Heb je nu al eenig denkbeeld betreffende de wijze, waarop Bariscane gedood is?

— Ik zeide je reeds dat hij geëlectrocuteerd is!

— Maar op welke wijze dan toch!

— O, dat kan op verscheidene manieren gebeurd zijn! Dat is volstrekt niet zoo moeilijk voor iemand, die zonder opzien te baren het huis in en uit kan gaan — bijvoorbeeld een van de bedienden — die dan natuurlijk goed op de hoogte moet zijn van de wetten der electriciteit. De vreeselijk verbrande rechterhand bewijst natuurlijk dat door die hand de doodelijke stroom het lichaam is binnengetrepen en dus acht ik het waarschijnlijk, dat hij met die hand, zonder eenig boos vermoeden natuurlijk, een voorwerp heeft aangevat, dat onder stroom stond, sterk genoeg om hem te dooden. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen dat onder zekere omstandigheden reeds het gewone voltage van 220 der huisleidingen voor electrisch licht en telefoon sterk genoeg kunnen zijn om iemand te dooden. En niets kon den moordenaars beletten, die omstandigheden kunstmatig in het leven te roepen. Ik noem maar eenige voorbeelden — zij zouden bijvoorbeeld den ebonieten schakelaar van het electrische licht hebben kunnen vervangen door een van koper, zwart geschilderd en den stroom tijdelijk hebben kunnen versterken — zij zouden ongeveer hetzelfde hebben kunnen doen met den greep van het telefoontoestel en daarbij een koperen plaat hebben kunnen verbergen, op de plaats waar Bariscane gewoon was, zich voor zijn schrijftafel neer te zetten. Er zijn nog wel andere middelen en het doet er eigenlijk weinig toe welk zij hebben toegepast. En daar ik niet geloof dat de politie hier uit louter ezels bestaat, zullen de heeren detectives wel tot dezelfde gevolgtrekkingen zijn gekomen, al hebben wij er niets van in de bladen gelezen. Dat kunnen zij wel met opzet hebben gedaan, in de hoop, dat zij de daders zouden kunnen verschalken, door zich te houden, alsof zij nog altijd in het duister tasten. Maar ik geloof dat

ik daar onzen vriend Henderson al met de auto zie.

De beide vrienden waren onder het spreken langs het breede grintpad weder naar het hek geloopt en een oogenblik later stonden zij voor de vrij groote auto, welke Raffles met aandacht bekeek.

— Loopt zij? vroeg hij toen lakoniek, terwijl hij zich tot den reus achter het stuurwiel wendde.

— Als de baarljke duivel, als Mylord het mij toestaat, het te zeggen! antwoordde Henderson. Ik heb haar zooveel al eens geprobeerd — er zit 110 kilometer in!

— Des te beter! Dat kan ons misschien van pas komen! Heb je de huursom vooruit moeten betalen?

— Dat was niet noodig, Mylord. Wel heb ik cautie moeten storten — 1000 dollars! Ik heb den wagen voor veertien dagen besproken.

— Uitstekend! Rijdt ons dan maar eens spoedig naar Bangot en naar het hotel terug! Wij zullen een weinig rust nemen, vrienden — want een zeker voorgevoel zegt mij, dat er binnenkort nog een laatste slag moet worden gestreden! Wij zullen een kleine wandeling maken, dineeren en ons vroeg ter ruste begeven. Dat hebben wij wel verdiend na die vermoeiende reis.

Zij waren reeds ingestapt, het portier klapte dicht en de auto, die naar believen in een toerwagen en een limoussine kon worden veranderd, eenvoudig door de kap op te zetten en eenige ruiten op te halen, zette zich in beweging.

Henderson scheen het er op te hebben gezet, te toonen wat zijn wagen waard was, want hij liet de auto als een stormwind over den breeden weg razen en er was nog geen kwartier verstreken, of het voertuig rolde de kleine stad binnen, om even later stil te staan voor het hotel.

De dag ging volkomen rustig voorbij en Raffles besteedde een gedeelte van den avond aan het nalezen van de bladen, die echter weinig nieuws brachten.

Sommigen bevatten nog altijd geestdriftige beschouwingen over de vernietiging van de bende van het Kwade Oog, die eenige maanden geleden het hoofd weder had opgestoken en herhaaldelijk werd de naam van John Raffles genoemd, die zulk een groote rol had vervuld

in hetgeen sommige bladen „de bevrijding van New-York” noemden.

Maar van de zaak in Pine Apple Hall werd slechts met enkele regels gerept.

De redacties hadden waarschijnlijk van de politie een zachten wenk gekregen, om niet al te zeer uit te weiden over het geheimzinnige geval, teneinde de moordenaars des te beter in de val te kunnen laten loopen.

Het eenige blad dat gezinspeeld had op Bariscane's positie als invloedrijk lid van de bende, kwam niet meer op dat chapitre terug, waarschijnlijk bevreesd, dat het voortaan in het geheel geen inlichtingen van de politie zou krijgen.

Daarentegen vermeldde een ander, onafhankelijk, socialistisch blad rondweg, dat Bariscane als kroongetuige gehoord had moeten worden, als de dood door moordenaarshanden hem niet ontijdig had weggeroepen.

Dat blad had waarschijnlijk zeer schrandere reporters, aan wie het had opgedragen, de zaak zelf te gaan onderzoeken en het scheen zich volstrekt niet te bekommeren om de gunstige gezindheid van de politie.

Maar er was geen enkel orgaan, dat eenig vermoeden scheen te hebben omtrent de motieven, welke den dood van Bariscane hadden veroorzaakt.

Allen waren het er over eens, dat men hier te doen had met een inbraak, gevolgd of voorafgegaan door doodslag.

Het was Raffles nog niet geheel en al duidelijk, hoe de politie er zelf over dacht, maar dat liet hem ook tamelijk onverschillig, nu hij besloten had, zelf de zaak te beëindigen.

De drie mannen begaven zich vrij vroeg ter ruste, slapen, voor hun doen, wat men noemt een gat in den dag, hetgeen wil zeggen dat zij om half negen opstonden.

Zij namen een bad, ontbeten en begaven zich toen naar het kerkhof, waar de begrafenis van het slachtoffer zou plaats vinden.

Behalve de familieleden waren er heel wat nieuwsgierigen aanwezig en Raffles meende daar onder eenige verdachte tronies te zien, welke hij zich vaag herinnerde.

Er werden een paar korte toespraken gehouden, de kist zonk in het graf en de in het zwart gekleede bloedverwanten keerden weder naar hunne wachtende rijtuigen terug en reden weg.

Dienzelfden avond zouden zij allen naar hunne haardsteden terugkeeren, om pas weder iets van zich te laten hooren, als de notaris van den vermoorde te New-York, het testament zou voorlezen.

Toen Raffles laat in den middag nog eens geheel alleen met de auto langs het witte huis reed, was hij juist getuige van dezen uittocht der bloedverwanten.

En toen hij een half uur later terugkeerde, zag hij dat de butler zorgvuldig de huisdeur sloot.

De oude man had zijn livrei afgelegd en was gekleed in een donkere overjas, gestreepte pantalon en slobkousen.

Hij sprak met een deftig gekleed man, die er uitzag als een notaris of een makelaar — en dat laatste bleek hij naderhand ook inderdaad te zijn.

Raffles zag hoe zij om het huis heenliepen en toen terugkeerden met den chauffeur, die, bij wijze van een geweer, over den schouder een gepunten paal droeg, waaraan een bordje bevestigd was, waarop met witte letters geschilderd stond :

— Te huur of te koop. Te bevragen bij makelaar Blunt, Oliver Street 23, te Bangot.

Dit bordje werd dichtbij het hek in de rulle aarde geplaatst, de chauffeur keerde op zijn schreden terug en de butler en mijnheer Blunt gingen heen, op gedempten toon met elkander pratend.

Raffles had dit alles gadegeslagen van een breedden zijweg af, gewapend met zijn sterk vergrootenden kijker, waardoor het hem mogelijk was geweest, zelf verborgen te blijven.

Hij liep langzaam weder terug naar zijn auto, die hij op eenigen afstand had laten staan, stapte er in en reed langs een omweg weder naar de stad terug.

Hij trof Brand in de leeszaal van het hotel aan, alweder met een stapeltje kranten voor zich en zoo goed als alleen in de groote zaal, want het was heerlijk weder en de zomergasten verlustigden zich zeker op het prachtige meer, aan welks oevers de stad gelegen is, of aan het strand van den Oceaan.

— Iets nieuws? vroeg Raffles op zachten toon.

— Volstrekt niets! Ik krijg den indruk dat de politie het werkelijk opgeeft, nadat zij reeds twee maal iemand van het personeel heeft ge-

arresteerd, die zij weder moest loslaten, wegens gebrek aan bewijs.

— En toch is het hoogstwaarschijnlijk door een van de bedienden gedaan — die althans medeplichtig moet zijn, anders is het ondenkbaar dat de moordaanslag zoo spoedig kon worden voltrokken, binnen enkele uren tijds! Slechts iemand die zonder eenig kwaad vermoeden te baren, op elk oogenblik van den dag de werk-kamer kon binnengaan, kan daar de noodige voorbereidselen hebben gemaakt, om het slachtoffer als het ware pijnloos en geruischloos af te maken.

— En jij — heb je soms nog iets bijzonders ontdekt?

— Weinig anders dan ik wel verwachtte! Het toeval deed mij er getuige van zijn, dat de chauffeur een bordje bij het hek plaatste met de aankondiging, dat Pineapple Hall te huur of te koop is. De chauffeur schijnt te zijn achtergebleven als huisbewaarder. Vannacht gaan wij er heen!

— Zoo spoedig dus reeds?

— Het moet! Het is zeer goed mogelijk, dat reeds morgen of over een paar dagen de notaris van Bariscane komt opdagen, om de papieren van den overledene in beslag te nemen, die zich in het landhuis bevinden. Als de bandieten nogmaals het huis willen onderzoeken, dan zullen zij het natuurlijk voor dien tijd willen doen!

Raffles en Brand brachten den middag door aan het meer ten Noorden van de stad, waar een opgewekt buitenleven heerschte, dineerden in het hotel en begonnen om tien uur in den avond de noodige maatregelen te treffen voor hun onderneming.

Zij zeiden hun kamer op, stapten in de auto en reden regelrecht door naar den hulpvaardigen boer, die ook hun vliegmaschine had gestald, waar zij de auto achterlieten.

Charles droeg onder zijn wijde jas een tasch met gereedschap en fijne instrumenten en dat was alles wat zij met zich meevoerden.

Aan den boer gaven zij voor, een kleine wandeling langs het strand te willen maken en te willen overnachten in Augusta, een stad die ongeveer vijf kilometer van de hoeve was gelegen, dicht aan de kust.

Het was een volkomen donkere nacht, waardoor hun gevaarvolle onderneming niet weinig begunstigd werd.

Want instinctmatig begrepen de drie mannen, dat zij zich aan een groot gevaar gingen blootstellen.

Het was omstreeks half twaalf, toen zij Pineapple Hall van terzijde naderden.

Ook hier was het park omgeven door een meterhoogen muur, waarop zich het hooge ijzeren hek verhief.

Reeds wilde Henderson een van de stijlen aan-

grijpen, toen Raffles hem terughield en fluisterend zeide:

— Wees voorzichtig! Men kan nooit weten of er geen stroom staat op dit hek, als men te doen heeft met lieden, die zoo goed op de hoogte zijn van de electriciteit!

Hij haalde een kleinen voltmeter uit zijn zak en hield dien tegen het hek, maar het wijzertje bleef in rust.

Hoofdstuk VI.

De beslissende slag.

— Het is veilig! zeide hij zachtjes.

Henderson stapte het eerst op den muur, zoodat hij gemakkelijk de gepunte bovereinden van de hekstijlen kon grijpen en hij boog eenige punten terzijde met evenveel gemak als wanneer zij van deeg waren gemaakt!

Hij klauterde het eerst over het hek heen en Raffles en Brand volgden hem op den voet.

Zij stonden nu in het park, waar het zoo volkomen donker was, dat zij nauwelijks een hand voor oogen konden zien.

Zij moesten als het ware op den tast verder gaan en elkander vasthouden, teneinde elkaar niet kwijt te raken.

Maar eindelijk doemde de vage vorm van het groote huis voor hen op en toen wisten zij dat zij op den goeden weg waren.

Over het gras loopend, slopen zij naderbij.

Raffles had er zorg voor gedragen, het huis te naderen aan den kant, die was afgekeerd van dien, waar zich het huisje van den chauffeur bevond.

Gelijkvloers waren hier tal van ramen en het was voor een man als Raffles al heel gemakkelijk, zonder eenig gerucht te maken een van die ramen te openen.

Voorzichtig slopen de drie mannen achter elkaar binnen en zij bleken zich nu te bevinden in een groot vertrek, een soort van serre of wintertuin, met rieten meubelen, palmen en exotische bloemen.

Twee deuren voerden naar de gang en zij bleken niet op slot te zijn.

Daar Raffles nog geen licht durfde ontsteken,

moesten de drie mannen op den tast verder sluipen.

Maar Raffles had een voortreffelijk geheugen voor de inrichting van vreemde huizen en hij weifelde ook geen oogenblik, maar schoof behoedzaam langs den wand van de gang verder, Charles Brand bij de hand vasthoudend, die op zijn beurt den reus met zich meetrok.

Maar eensklaps stond Raffles stil.

Zijn scherp oor had een zwak gerucht opgevangen, in welks aard hij zich niet kon bedriegen.

Er werd ergens in het huis voorzichtig een deur geopend — waarschijnlijk de zware voordeur.

Dadelijk daarna klonken er voetstappen, die men blijkbaar zooveel mogelijk trachtte te dempen en vervolgens werd de deur weder gesloten.

Gedurende eenige seconden konden de drie mannen van hun schuilplaats in de zijgang uit een zwak lichtschijnsel waarnemen, dat blijkbaar in de vestibule zijn oorsprong vond.

Toen werd het weer duister, maar vrij duidelijk klonken nu de schuifelende voetstappen van eenige personen, die blijkbaar de fraaie eikenhouten trap bestegen, die van de vestibule naar de eerste verdieping van het huis voerde.

Het was duidelijk dat de personen die daar liepen zich volkomen veilig waanden en niet eens veel moeite deden hun schreden te dempen.

Toen werd het weder doodstil.

Raffles trok Brand naar zich toe, tot zijn lippen bijna zijn gelaat beroerden en fluisterde hem in het oor:

— De huisdeur is zooeven van binnenuit open-

gedaan — dat kan dus door niemand anders zijn verricht dan door den chauffeur, want hij is de eenige die zich in het huis ophoudt — tenminste wanneer men ons drieën uitzondert.

— Hij schijnt verscheidene medeplichtigen te hebben binnengelaten! fluisterde Brand.

Maar Raffles haalde de schouders op en zeide onverschillig:

— Als het er niet meer dan een half dozijn zijn, behoeven wij ons daar niet veel van aan te trekken! Kom — wij moeten eens trachten te zien, wat zij daar boven verrichten!

De tocht werd voortgezet en enkele minuten later bereikte het drietal op zijn beurt de vestibule.

Zij moesten zeer voorzichtig loopen, om niet tegen de meubelen te stooten, die zich daar bevonden, want Raffles durfde nu minder dan ooit licht maken.

Zij hadden hun vilten overschoenen aange trokken, in de wijde en diepe zakken van hun overjassen meegenomen en liepen nu volkomen onhoorbaar de trap op.

Reeds dadelijk zagen zij een lichtstreep op gelijke hoogte als de vloer en Raffles kon er zich niet in vergissen — dat licht scheen door de reet van de deur, die toegang gaf tot de werkkamer van Alwin Bariscane.

Maar Raffles herinnerde zich dat er nog een tweede deur was in het vertrek, die in verbinding stond met een bibliotheek, tevens rookkamer.

Henderson bracht zijn gelaat dichtbij dat van Raffles en fluisterde hem toe:

— Zullen wij hen nu aanstonds overvallen, Mylord?

— Nog niet, Henderson! Wij hebben volstrekt geen haast! Die kerels daarbinnen zoeken naar iets en hun kansen om het te vinden staan veel beter dan de onze, want een of twee hunner moeten het huis op hun duimpje kennen! Wij verliezen er niets bij met nog even te wachten! Neem je knuppel maar vast ter hand, hoe minder leven wij maken hoe beter!

Raffles had zich naar de deur begeven, waaronder het lichtschijnsel zichtbaar was en trachtte door het sleutelgat te zien.

Hij zag slechts een zeer klein gedeelte van het vertrek, maar in ieder geval bleek daaruit, dat de deur niet op slot was gedraaid — een niet te onderschatten voordeel!

Was hetzelfde het geval met de tweede deur, dan stonden de kansen van Raffles en zijn metgezellen nog zoo slecht niet!

De mannen daarbinnen schenen zich thans volstrekt geen dwang op te leggen en praatten op half gedempten toon met elkander.

Het was duidelijk te hooren waaraan zij bezig waren — zij trokken laden naar zich toe, beklopten den muur, verschoven meubelen en een zacht gekraak bewees hem een oogenblik later, dat zij doende waren met het openbreken van den vloer.

Zij behoefden dan ook volstrekt niet bevreesd te zijn voor een verrassing, of dat zij zouden worden gehoord, want het huis lag immers geheel afgezonderd te midden van een groot park en de ramen waren met stevige luiken en gordijnen gesloten.

Raffles keerde weder terug en fluisterde zachtjes:

— Ik zal eens gaan zien of de tusschendeur naar de bibliotheek geopend is. Is dat het geval, dan zullen wij hen gemakkelijk kunnen verrassen en onschadelijk maken!

— Waarop wachten wij eigenlijk? vroeg Brand.

— Wij wachten tot zij de papieren hebben! antwoordde Raffles lakoniek.

— Dat kan wel een paar uren duren!

— Misschien! Maar wij kunnen wachten!

En daarop sloop hij weg, opende zonder enig gerucht te maken een verder afgelegen deur, ontstak nu zijn zaklantaarn, sloop als een kat door de bibliotheek en ging zich overtuigen dat de tusschendeur inderdaad niet gesloten was.

Hij voegde zich weder bij zijn metgezellen en nu wachtten zij geduldig met de revolver in de vuist, zonder zich te verroeren, zonder elkander zelfs te kunnen zien.

Daarbinnen duurde het zoeken onafgebroken voort.

Het kraken van de planken mengde zich met het geluid van vernielde sloten.

Een uur verstreek — en toen klonk daarbinnen plotseling een nauwelijks onderdrukte kreet van zegepraal.

— Het is tijd! beval Raffles kortaf. Ik neem de tusschendeur — jullie beiden dringt door deze deur binnen! Zij hebben blijkbaar de papieren gevonden! Ik zal een luide slag op de deur geven — dat is het sein!

Hij sprong lenig overeind, ijde door de bibliotheek en heftig sloeg de kolf van zijn revolver op het paneel van de tusschendeur, die hij dadelijk daarop openwierp.

Hij keek in de helderverlichte werkkamer, waar zes mannen dicht bij de schrijftafel bijeen stonden, waarvan hij er een onmiddellijk herkende.

Het was de chauffeur van Alwin Bariscane!

De mannen hadden blijkbaar allen gebogen gestaan over een kleinen stapel papieren en notitieboekjes, die zij zoeven hadden ontdekt in een kunstig verborgen schuilhoek in den vloer.

En het was noodig geweest, dat zij bijna de helft van dien vloer hadden opgebroken, om die schuilplaats te ontdekken!

Op het hooren van den luiden slag hadden de zes mannen zich verschrikt opgericht en instinctmatig ijlden zij allen naar de gangdeur, maar reeds vloog deze open en Brand en Henderson stormden binnen.

De reus was gewapend met zijn korten knuppel, van balein en lood vervaardigd en dit vreeselijke wapen daalde aanstonds neer op het hoofd van een der bandieten, die zonder een kreet te slaken neerstortte.

De tweede struikelde over de beenen van zijn makker en nog voor hij zich kon oprichten, trof hem de vreeselijke knots tegen den slaap en deed hem dwars over den ander neervallen.

Maar de chauffeur had zijn revolver getrokken, brullend van woede en schoot op Henderson.

Maar Brand was hem voor geweest.

Zijn kogel doorboorde den rechterarm van den man en de revolver ontviel hem.

Hij had den stapel papieren gegrepen en wilde die in zijn zakken doen verdwijnen, met zijn linkerhand, maar Raffles was reeds naar binnen gesprongen, greep hem in den nek, slingerde hem terzijde en liet de papieren bliksemsnel in zijn eigen, wijde zakken verdwijnen.

Dit alles was zoo vliegensvlug in zijn werk gegaan, dat de anderen ternauwernood beseften wat er gebeurde.

En toen zij het wisten — was het te laat!

Zij hadden nog nauwelijks naar hun revolvers of messen gegrepen, toen de reusachtige Henderson reeds tusschen hen was.

Hij zwaaide zijn knuppel naar alle zijden en

als graanhalmen onder de zeis vielen de bandieten om hem heen ter aarde.

Er waren nog geen volle vijf minuten verlopen sedert zij het vertrek waren binnengedrongen, toen alle bandieten, op de twee zwaar gewonden na, reeds gebonden en gekneveld naast elkander op den vloer lagen.

Raffles las de papieren vluchtig door, bromde goedkeurend en zeide toen:

— Dit is wat de politie reeds lang zoekt! Met deze papieren in handen zal zij in staat zijn nog een groot aantal leden van de bende te arresteren! Hier heb ik een lijst er van! Dit zijn de geheime teekens, de goed verborgen plaatsen van samenkomst — alles! Wij zullen dit onmiddellijk aan de politie gaan brengen — maar de belooning zullen wij maar liever niet afwachten! Eindelijk — eindelijk is dan de bende van het Kwade Oog met wortel en tak uitgeroeid! Er is reden om verheugd te zijn, vrienden! En nu spoedig voorwaarts!

Na zich nogmaals te hebben overtuigd dat de geboeide mannen onmogelijk zouden kunnen ontsnappen, verlieten Raffles en zijn beide metgezellen haastig het huis, ijlden zoo snel zij konden naar de boerderij, stapten in hun auto en reden in ijpende vaart naar Bangot terug.

Raffles had de papieren in een groote enveloppe gedaan en geadresseerd aan den hoofdcommissaris.

Voor de deur van het hoofdbureau van politie stonden drie agenten met elkander te praten en aan een hunner stelde Raffles, zonder zelfs de auto te verlaten, het gewichtige stuk ter hand, dat een einde heeft gemaakt aan het bestaan van een der gevaarlijkste misdadigersbenden ter wereld — met uitzondering misschien van de bende der Raven te Londen, die helaas nog bestaat....

Dadelijk raasde de auto weder verder, nadat Raffles den agent met eenige woorden dringend verzocht had, de papieren onmiddellijk af te geven.

De auto werd naar de garage teruggebracht, Raffles betaalde de huur voor veertien dagen en ontving zijn garantiesom terug en een taxi bracht hem naar de hoeve van den boer, waar hij en zijn beide metgezellen overnachtten.

Vroeg in den morgen van den volgenden dag vertrokken zij met de vliegmaschine, na den

vriendelijken boer ruimschoots te hebben schadeloos gesteld, maar niet dan nadat Raffles zich telefonisch met de politie in verbinding had gesteld en vernomen had, dat de zes bandieten in de werkkamer van Pineapple Hall waren afgehaald en dat de arrestaties van de gecompromitteerde leden reeds in vollen gang waren, door geheel den Staat New-York heen!

Het was volgens den plaatselijken tijd zeven uur in den avond, toen Raffles met de vlieg-machine weder bij Los Angelos daalde.

Hij liet Brand dadelijk eenige bladen koopen en sloeg er een open, om zich op de hoogte te stellen van hetgeen er tegen de bende van het Kwade Oog was ondernomen.

Maar er was een ander, een klein bericht, dat veel eerder nog zijn aandacht trok en dat hem onder het lezen deed verbleeken; het luidde als volgt:

„EEN MISDADIGSTER GEARRESTEERD.”

Een afgelegen toevluchtsoord!

Menschenjacht door een bosch!

Gisteren heeft de politie van Los Angelos op een even merkwaardige als romantische wijze de hand kunnen leggen op een langgezochte misdadigster, die zich op een geheimzinnige wijze tot dusverre aan alle nasporingen van de politie had weten te onttrekken!

Haar naam is Pina Baretti en zij trad geruimen tijd op met den Indiër Ram Doulah, die zich naderhand ontpopte als de aanvoerder van de beruchte bende van het Kwade Oog, aan welks bestaan thans een einde is gemaakt.

En paar dagen geleden trok het de aandacht van de bemanning van een der patrouilleschepen, die in opdracht hebben den dranksmokkelhandel op zee tegen te gaan, dat een vlieg-machine zich in zeer snelle vaart van Los Angelos in Zuidelijke richting bewoog.

Het patrouillevaartuig bevond zich op dat tijdstip op ongeveer veertig mijlen ten Zuidwesten van Los Angelos en de bevelvoerder meende natuurlijk niet anders of hij had hier te doen met dranksmokkelaars, die op deze wijze drank willen invoeren, welke zij op dat verlaten visscherseiland hadden opgeslagen.

Hij zette daarom onmiddellijk koers naar het eiland Guadelupe, hetwelk hij laat in den avond van den daarop volgenden dag bereikte.

Er werd een patrouille aan land gezet, dichtbij het kleine visschersgehucht en dadelijk werd de bevolking ondervraagd, ofschoon zij zich reeds ter ruste had begeven, die echter niets anders kon mededeelen dan dat de vlieg-machine denzelfden dag weder was vertrokken, in Oostelijke richting ditmaal.

Hierdoor werd de overtuiging van den gezagvoerder versterkt, dat hij stoutmoedige dranksmokkelaars op het spoor was.

Daar het te donker was om thans nog iets te ondernemen, keerde de patrouille naar het controlevaartuig terug en men wachtte het krieken van den dag af.

Opnieuw werden toen twintig man aan land gezet, terwijl de beide snelvuurkanonnen van het patrouille-vaartuig op het eiland werden gericht.

Daarenboven werd de stoompinas uitgezet, die, bemand met vier koppen, den omtrek van het eiland ging doorzoeken.

Laten wij aanstonds zeggen, dat de patrouille, die zich in drieën gesplitst had, spoedig een zeer eigenaardige ontdekking deed.

Want op een zeer eenzaam gedeelte van het eiland werden sporen ontdekt van de aanwezigheid van menschen — al waren het dan misschien geen dranksmokkelaars.

Op een groote open plek in het woud, dat bijna de helft van het geheele eiland bedekt, ontdekte men een houten loods, waarin talrijke fijne gereedschappen, tot een kleine draaibank toe, die met de hand gedreven kon worden, fracemachines en dergelijke.

Dichter bij de kust vond men een zespersoons tent, in tweeën gescheiden door een linnen schot, waaraan het maar al te duidelijk te bemerken viel, dat zij nog zeer kort geleden bewoond was — de groote steenen, waarop blijkbaar brood geroosterd was, waren nog zoo gloeiend dat men ze nauwelijks kon aanraken.

Van de bewoners echter geen spoor!

De aanvoerder van de patrouille, die uit

vier man bestond, begreep aanstonds dat hij slechts behoefde te wachten om de bewoners te vatten en hij legde zijn mannen in hinderlaag.

Na eenige uren wachtens werd het hem echter duidelijk, dat degeen die zich daar verborgen had gehouden, blijkbaar de komst van het vaartuig had bespied en zich ergens verscholen hield.

Er werd een algemeene klopjacht georganiseerd en juist toen de schemering begon te vallen kreeg men ten slotte midden in het woud iemand in het oog, die zich daar vruchteloos trachtte te verbergen in het hooge gras.

Het was eene vrouw.

De kring werd hoe langer hoe nauwer toegesloten en ten slotte moest de vluchtinge zich wel gewonnen geven.

Zij weigerde echter hardnekkig, eenige opheldering omtrent haar verblijf daar te geven, noch aangaande de geheimzinnige, zeer snelle vliegmaschine en men zou misschien nog lang in het duister hebben getast, wanneer de bevelhebber van het patrouillevaartuig niet toevallig het signalement en het portret van de langgezochte Pina Baretti onder de oogen had gehad! Er viel niet aan te twijfelen — de gezochte en deze jonge vrouw waren identiek! Na lang dralen bekende zij dit dan ook, maar het was dan ook alles wat men uit haar kon krijgen. Het spreekt vanzelf dat de vrouw gevangen werd gezet aan boord van het patrouillevaartuig, dat vervolgens onmiddellijk koers

zette naar Los Angelos, waar het thuis behoort en waar het in den loop van overmorgen wordt verwacht”.

Raffles liet het blad langzaam uit zijn handen zakken en zijn gelaat had een harde uitdrukking, toen hij tusschen de tanden bromde:

— Dat zullen ze mij betalen! Ik heb voor haar veiligheid ingestaan — zij moet bevrijd worden!

Brand had het verstaan en vroeg verschrikt:

— Is Pina Baretti gearresteerd?

— Zij is van Guadalupe weggehaald door een patrouillevaartuig, waarvan de bevelhebber bij toeval mijn vliegmaschine heeft gezien! Wij hebben geen seconde te verliezen!

— Wat wil je doen?

— Vraag je me dat nog? Ik wil haar bevrijden!

— Maar dat patrouillevaartuig is vanmorgen reeds van Guadalupe vertrokken!

— Dan zal ik het inhalen!

— Waarmee?

— Met mijn duikboot! Zij loopt eens zoo gauw!

— Maar zij bevindt zich op het eiland!

— Met de vliegmaschine kunnen wij er over een uur zijn!

— Er is misschien een patrouille achtergebleven, die je machine zal vinden!

— Mijneentwege! Laten zij haar vinden en haar vernielen als — die vrouw maar nooit kan zeggen, dat ik mijn woord niet gestand heb gedaan! Maar wij praten hier als oude wijven — en er moet gehandeld worden! Op weg — ik voel dat ik in staat zou zijn om dat vervloekte vaartuig te rammen.

Zorg er voor altijd bij de hand
te hebben
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VII

De Vrijheid!

De beide mannen snelden dadelijk weder terug naar de vliegmaschine in het midden van een groot weiland, waarbij Henderson de wacht had gehouden.

Ditmaal hadden slechts weinige personen iets

van de komst van het vliegtuig bemerkt en zij maakten dadelijk ruim baan, toen de schroef begon te wentelen en een ware orkaan van zand en gras opzweepte.

Een paar seconden later steeg de machine met

vervaarlijke snelheid in de blauwe lucht omhoog en was twintig seconden later volkomen uit het gezicht verdwenen.

Nog geen vol uur later, juist toen de zon achter de kim zou verdwijnen, zweefde de vlieg-machine boven Guadelupe.

Met opzet had Raffles zoo hoog gevlogen, dat men hem met den scherpsten kijker onmogelijk van de aarde had kunnen zien.

Hij liet de vlieg-machine thans als een roofvogel neerschieten, bijna op dezelfde plek, waar zij steeds gestaan had, nadat zij weder was hersteld.

De mannen lieten geen seconde verloren gaan, maar stapten onmiddellijk uit en daarop doemde Raffles zijn mechanieken vogel tot machteloosheid, eenvoudig door het losdraaien van eenige onderdeelen, welke zijn geheim waren en die geen ander zou kunnen vervangen, die dat geheim niet kende.

Zij belaadden zich met zooveel geconserveerde levensmiddelen als zij maar konden dragen, die zij uit de tent haalden, overtuigden zich dat zij hun wapens bij zich hadden en ijlden naar de baai, waar zij tot hun groote opluchting de „Bruinvisch” terugvonden, waarvan het dek slechts een paar centimeters boven het water uitstak.

De bouten, die het ronde deksel van den ingangstoren op zijn plaats hielden, werden losgemaakt en de drie mannen daalden in de duikboot af langs een smallen, stale ladder.

Raffles, wiens gelaat een grimmige vastberadenheid verried, had achter het kleine houten stuurwiel plaats genomen, ongeveer in het midden van de machinekamer, na zich te hebben overtuigd dat alle onderdeelen onberispelijk werkten, de pompen die de tanks moesten leegen en weder volpompen, de electromotor, de stabiliseeringsvlakken, het richtingsroer — kortom, het geheele ingewikkelde mechaniek.

En nog terwijl Henderson en Brand bezig waren, de blikken en kisten met levensmiddelen op hun plaats te sjuuwen, haalde Raffles een kleinen hefboom over, de boot rees en stoof een oogenblik daarna de Baai uit, om vervolgens zee te kiezen, in de richting van Los Angelos.

De „Bruinvisch” was niet zeer groot, althans voor een duikboot en zij kon zeker ten hoogste tien personen bergen, maar zij was zoo uitnemend gebouwd, haar electriche machines waren zoo krachtig, dat zij aan de oppervlakte de snel-

heid van een raceboot kon bereiken — bijna 70 kilometer per uur!

En zelfs onder water bereikte zij nog een vaart, die menige mailboot haar zou benijden — 45 kilometer, dat is bijna evenveel als een der snelste torpedojagers!

Maar Raffles was niet van plan om te duiken!

Integendeel, hij wilde de boot op haar grootste snelheid laten loopen, om dat gehate schip in te halen, hetwelk de vrouw wegvoerde, die op hem vertrouwd had en die op zijn eigen aanraden op het eiland was achtergebleven.

Het is waar — het patrouillevaartuig was hem bijna een half etmaal voor, maar het liep dan ook niet half zoo snel als zijn eigen boot — hij zou het inhalen, het mocht kosten wat het kostte!

Het deksel van den ingangstoren was slechts ten halve neergelaten en de frissche lucht kon ongehinderd naar binnen stroomen.

De maan verrees grootsch en vol als een zilveren schijf aan den hemel en overgoot de golven met haar schijnsel.

Nu en dan doemden eenige groene of roode lichten op van een schip dat op verren afstand voorbij voer, maar Raffles bekommerde zich hier niet om, week rechts noch links uit en zette zijn weg in kaarsrechte lijn voort, terwijl het boegwater in een fontein van schuim tot op twee meter opspatte en als het ware een dubbelen wal langs de flanken van het schip vormde.

En Raffles had berekend dat een snel vaartuig als het patrouilleschip in den avond van den derden dag na het vertrek Los Angelos kon hebben bereikt en hij moest dus alles in het werk stellen, om in ruim twee dagen denzelfden afstand af te leggen.

Ja zelfs moest hij al het mogelijke doen om het patrouillevaartuig reeds op den tweeden dag, na het vallen van de duisternis, te achterhalen!

Hoe dichter bij het eiland Guadelupe, hoe verder van de Californische kust — hoe beter het voor hem zou zijn!

En daarom spande hij zich tot het uiterste in — daarom vergde hij ook het uiterste van zijn duikboot, weinig sprekend, nu en dan een bevel gevend, beziel met een woeste vastberadenheid, die zijn gelaat verstrakte.

Pas zeer laat in den nacht was hij te bewe-

gen, wat te gaan slapen en het stuurwiel over te geven in handen van Henderson, die zooeven vijf uren rust had genomen en evengoed geslapen had als in zijn bed in zijn aardig kamertje van het kleine heerenhuis te Londen, hetwelk Raffles vijf maanden te voren verlaten had, niet wetend, dat hem zulk een ongehoorde reeks gevaarvolle avonturen zou wachten.

De reus kreeg zijn bevelen, die al heel eenvoudig waren — zoo snel mogelijk aanhouden in bijna zuiver Noordelijke richting!

Raffles overtuigde zich nog eens dat alle machinedeelen uitstekend werkten en vlijde zich toen, bijna geheel gekleed, op de rustbank in de smalle voorkajuit neer.

Drie uren later ontwaakte Brand, die eveneens vast had geslapen, even een kijkje ging nemen op het dek en toen Henderson gezelschap ging houden bij het stuurwiel.

— Een groot gemak, mijnheer Brand, dat deze duikboot door een man gemakkelijk is te besturen! zeide de reus, na Brand goeden morgen te hebben gewenscht.

— Er zijn er zoo niet veel, Henderson! hernam Brand glimlachend. Maar Mylord kan heel wat zaken maken — waarvan een ander geen besef heeft!

— Hij kan alles! zeide de Hercules eenvoudig — en hij meende het!

Brand had een blik geworpen door een van de kleine, ronde raampjes in den zijwand van de duikboot, voorzien van een zeer dikke, sterke ruit, die niettemin volkomen doorzichtig was en hij zag dat langzamerhand de dag begon aan te breken.

In de kleine maar uitstekend ingerichte kombuis begon hij het ontbijt gereed te maken.

Hij roosterde wat van het meegenomen brood, bakte eieren, zette thee en gedroeg zich zooals het een goed hofmeester betaamt.

Zoo zacht mogelijk loopend, om Raffles niet te wekken, die rustig doorsliep, begon hij de smalle tafel in de voorste kajuit te dekken, zette er de borden en kroesen van alluminium klaar en pas toen het bijna helder dag was, wekte hij Raffles, die onmiddellijk klaar wakker was en de beide mannen nuttigden snel het ontbijt, om vervolgens plaats te gaan maken voor Henderson, die thans uren lang achter het stuurwiel had gestaan.

— Neem het stuurwiel over — ik zal eens poolshoogte nemen op het dek!

— Waar zijn wij nu ergens?

— Ik weet het niet nauwkeurig, maar om twaalf uur zal ik het bestek opnemen. Ik vermoed echter, dat wij reeds zeer aanzienlijk op het patrouillevaartuig zijn ingeloopt. En ik hoop van harte, dat wij het nog dezen nacht zullen kunnen inhalen — in ieder geval voor het aanbreken van den volgenden dag. Zij hebben kanonnen aan boord, naar ik gelezen heb — en zij konden van die voorwerpjes wel eens een ongepast gebruik maken! Het is daarom beter dat zij ons niet zien — voor het te laat is!

— Hoeveel koppen heeft zulk een vaartuig meestal aan boord?

— Dat verschilt natuurlijk naar de grootte van het schip. Volgens het blad dat ik heb gelezen, moet de „Sperwer” ongeveer 24 man aan boord hebben!

Charles krabde zich eens achter het oor, maar hij zeide niets, omdat hij wel wist dat dit toch nutteloos zou zijn — Raffles had nu eenmaal zijn plannen gemaakt en niets zou hem kunnen bewegen, er op terug te komen!

Raffles klom langs de kleine ladder naar het dak, snoof met welbehagen de heerlijke zeelucht op die hem langs de slapen streek en tuurde over de golven heen.

Aan de kim zag hij hier en daar schepen, die blijkbaar allen koers hielden naar havens op de kust van Californië.

Hij bleef bijna een half uur aan dek, met zijn kijker gewapend en keerde toen weder naar de machinekamer terug.

Dien dag was de „Bruinvisch” genoodzaakt, tot twee malen toe onder water te duiken, eenmaal wegens een groote torpedoboot van de Amerikaansche Marine, die juist in haar koers bleek te varen, de tweede maal om een patrouilleschip te ontgaan, dat waarschijnlijk de haven van Los Angelos verlaten had.

Dat veroorzaakte eenig tijdverlies, maar Raffles liet de boot altijd weer zoo spoedig mogelijk boven komen, opdat zij haar snelle vaart kon hervatten.

Om twaalf uur had Raffles de zon geschoten en zijn bestek bepaald, met behulp van zijn sextant.

En tot zijn blijdschap had hij bemerkt, dat

zijn „Bruinvisch” zich goed hield en nog sneller liep dan men van haar had mogen verwachten.

Toen de zon onder de kim verdween, berekende Raffles dat hij kort na middernacht, wanneer alles goed ging, de „Sperwer” kon hebben ingehaald.

Er moest nu op het kompas worden gevaren en bij wijze van voorzorgsmaatregel werd het ronde luik gesloten.

De boot zou thans op ieder gewenscht oogenblik onder water kunnen duiken.

Toch bleef het mogelijk, te zien waar men was, door het ronde kijkglas, dat zich aan den voorkant van de boot bevond, of anders met behulp van de korte periscoop, die boven het dek kon worden uitgestoken.

Om beurten hadden de drie mannen den avondmaaltijd gebruikt en toen het elf uur was geworden, nam Raffles plaats bij het ronde kijkglas en hield onafgebroken den blik gevestigd op de golven van den Oceaan.

Brand had zooeven het stuurwiel overgenomen en Raffles riep Henderson bij zich.

— Luister eens, vriend Henderson! Je bent tijdens den oorlog kanonnier geweest, nietwaar?

— Tot ik gewond werd, Mylord!

— Je zult dus wel weten, hoe men het snelst en het best een kanon onbruikbaar maakt?

— Een kleine truc, Mylord! Het beteekent niets.

— Goed! Ik ben er niet op gesteld dat de twee kanonnen aan boord van de „Sperwer” schieten, begrijp je? Ik reken dus op je, om dat speelgoed onbruikbaar te maken!

— Als ze er mee kunnen schieten, Mylord, nadat ik er mij mee bemoeid heb, dan wil ik ze allebei opeten! zeide de reus lakoniek.

— Dan moet ik je nog iets mededeelen wat mijnheer Brand al weet. Het spreekt vanzelf dat wij in de grootste stilte zullen moeten handelen, willen wij niet aanstonds alles bederven! Mijnheer Brand zal op de duikboot moeten achterblijven, om haar te besturen en jij en ik zullen aan boord van de „Sperwer” gaan. Want tegen zulk een overmacht is met geweld niets te bereiken, evenmin met drie man als met twee en mijn eigen schip mag niet onbewaakt achterblijven! Wij moeten dus met list te werk gaan en wij moeten de wacht trachten te overrompelen. Slagen wij daarin, dan heeft de rest zeker niet

veel te beteekenen! Een cachot in de gewone beteekenis — ik bedoel met stalen pantserdeuren en zoo meer, heeft men aan boord van zoo'n patrouillevaartuig niet! Ik hoop op je te kunnen rekenen, Henderson!

— Wij zullen die jonge dame bevrijden, Mylord! was alles wat Henderson zei.

Er verliepen nog bijna drie uren, die in de grootste spanning voorbijgingen, maar plotseling sprong Raffles als geëlectriseerd op en riep:

— Daar is het patrouilleschip! Ongeveer een kwart streek te loever! Zie maar — je kunt haar lichten duidelijk zien!

Charles kwam toelopen, om door het kleine kijkglas naar buiten te staren.

— Ja, dat is de „Sperwer” bepaald! riep hij uit. Laag op het water liggend, met korte schoorsteenen, masten voor draadlooze telegrafie, een stoompinas op het achterdek! Over tien minuten kunnen wij haar hebben!

— Het zal nu ook tijd worden om te duiken zij mogen ons vooral niet ontijdig zien!

Beiden snelden naar de machinekamer, een koperen hefboom werd overgehaald en een zacht gurgelend geluid bewees dat de tanks met water gevuld werden.

De „Bruinvisch” zakte ongeveer een voet onder de oppervlakte van de golven, de snelheid verminderde, maar toch won het vaartuig merkbaar op het patrouille-schip.

Een half uur later voer de „Bruinvisch” onder water op gelijke hoogte als de „Sperwer” en nu stuurde Raffles er met groote behendigheid op aan, zorgvuldig het woelwater van de schroef vermijdend, tot zij vlak naast de „Sperwer” lag.

Het water werd opnieuw uit de tank gepompt, tot het dek zich op nog geen decimeter boven de golven verhief.

De duikboot was echter zoo smal, het dek zoo klein, dat het bijna onmogelijk zou zijn, het in de duisternis te onderscheiden, wanneer men op het dek van het patrouillevaartuig stond, want dien nacht had de maan zich gelukkig weder achter dikke wolken verborgen.

Het oogenblik om te handelen was aangebroken.

Raffles en Henderson hadden Brand de hand gedrukt, die hen met een bleek gelaat zag vertrekken en zij klommen vliegensvlug achter elkaar langs de stalen ladder van het dek.

Het volgende oogenblik reeds hadden zij zich door een openstaande patrijspoort naar binnen gewerkt en zij bevonden zich nu in een klein, donker vertrek, waar het naar bezine en petroleum stonk.

Raffles opende behoedzaam de smalle deuren en keek in een nauwe gang, die verlicht werd door een zachtjes heen en weer zwaaiende, elektrische lamp.

Hij wenkte Henderson en beiden betraden de gang.

Boven hun hoofd klonk het eentonig gerucht van de stappen van een schildwacht, die op het dek heen en weer liep.

De twee mannen slopen de gang door, tot zij aan den voet van de lage trap stonden, die naar het dek voerde.

Voorzichtig stak Raffles zijn hoofd uit de trapopening en hij zag dat het dek verlaten was, op twee schildwachten na, een op de voorplecht, de ander op het achterdek.

Op de flauw verlichte brug zag hij onduidelijk een paar gedaanten, waarschijnlijk van den officier van de wacht en van den roerganger.

— Wij zullen ons eerst maar eens gaan overtuigen, waar zich die ongelukkige vrouw bevindt! fluisterde Raffles zachtjes, terwijl hij zijn hoofd weder terugtrok en het trapje weer afdaalde. Kom mee.

De twee mannen slopen de gang weder in, toen zij plotseling, bij een smalle dwarsgang stilstonden op het hooren van een zeer bekend gerucht — het was een tamelijk luid gesnurk.

Behoedzaam stak Raffles het hoofd om den hoek en zijn zachte fluisterstem had een blijden klank, toen hij tot Henderson zeide:

— De schildwacht slaapt als een os! Mooier kon het bijna niet! Kom snel mede!

Hij had een doek te voorschijn gehaald en trad met Henderson de schaarsch verlichte zijgang binnen.

Daar zat, op zijn hurken tegen den houten wand geleund, een man in blauwe uniform met een platte pet op, versierd met vergulde knopen, die vast in slaap scheen te zijn.

In een oogwenk hadden Raffles en Henderson zich op hem geworpen, hem een doek in den mond geduwd en zijn armen en beenen stevig gebonden, zoodat hij geen vin kon verroeren.

Raffles doorzocht zijn zakken, maar daar hij

geen sleutels vond, beproefde hij de kracht van zijn kleine loopers op het slot van de houten, van een klein tralievenster voorziene deur van het cachot.

Na eenige minuten sprong het slot open en met een nauwelijks onderdrukten kreet van innige vreugde, verscheen Pina Baretto op den drempel en greep met een krampachtig gebaar naar de handen van Raffles.

— Stil! beval Raffles op zachten toon. Geen kreet, geen woord, of alles zou nog verloren kunnen zijn! Zijt gij geheel gekleed?

— Ja!

— Volg ons dan en laten wij voortmaken, want misschien wordt die lulak aanstonds wel afgelost!

Hij trok de jonge vrouw met zich mede en duwde haar het duistere vertrek binnen, waardoor zij zelf waren binnengekomen.

— Wacht hier tot wij terugkomen! beval Raffles op fluisterenden toon.

Hij verdween weder, de jonge vrouw met kloppend hart achterlatend en nu sloop hij met Henderson langs de houten trap naar het dek, waar de schildwacht nog altijd op en neer liep.

Als slangen gleden zij vooruit, zorg dragend, dat zij van de brug niet gezien konden worden, zich verschuilend achter hooge stapels touwwerk en kisten.

En juist toen de schildwacht zich weder omkeerde op zijn weg, sprong Henderson op en velde den man met een vreeselijken vuistslag, die hem ter aarde deed storten.

Helaas kon Henderson niet voorkomen dat het geweer van den man met een knetterenden slag op het dek viel.

Hij sprong op het snelvuurkanon toe en draaide met onbegrijpelijke snelheid het sluitstuk los, dat hij met een zwaai over boord wierp.

Maar de tweede schildwacht scheen verdacht gerucht te hebben gehoord en kwam aanloopen, om te zien wat er met zijn kameraad geschied was.

Bliksemsnel verborgen Raffles en Henderson zich achter den kaapstander van het gangspil en lieten den man voorbijgaan.

Deze zag alleen maar het gevallen lichaam van zijn kameraad en slaakte een kreet, die op de brug gehoord moest zijn.

Maar toen hij om zich heen wilde zien, velde de vuist van Raffles hem neder.

— Het andere kanon — haast je wat! beval Raffles fluisterend. Over een halve minuut is het heele schip in rep en roer! Ik zal die vrouw in dien tijd naar buiten trachten te krijgen!

Met groote sprongen ijde de reus over het donkere hek, om ook het achterkanon onbruikbaar te maken.

Raffles snelde vliegensvlug de trap weer af en daar beneden moest zijn rechtervuist nogmaals werk verrichten, toen hij aanboste tegen een slaapdronken luitenant, die zijn revolver juist omgespte en die blijkbaar wakker was geworden door den kreet en den dreun van het vallende lichaam.

Hij stapte over het lichaam heen, rukte de deur van de bewaarplaats open en zeide op gedempten toon tot de jonge vrouw, die bevend wachtte:

— Tracht vlug door die patrijspoort naar buiten te klauteren — het dek van mijn duikboot is geen meter onder u! Wacht — ik zal u voorgaan!

Hij wrong zich snel door de opening, tastte met zijn voeten tot hij het dek van de duikboot onder zich voelde, hield zich met de eene hand aan de reeling van de „Sperwer” vast en hielp met de andere de jonge vrouw naar buiten klimmen, tot zij veilig naast hem stond en hij haar op den tast door het ronde luik van den ingangstoren had helpen klimmen.

Juist toen zij verdween plofte er vlak naast Raffles een zwaar lichaam neder en een welbekende stem mopperde woedend:

— Het is gelukt, Mylord — maar nu slaapt er ook op het heele schip geen kat of muis meer! Het wordt tijd om de plaat te poetsen!

Dit bleek Henderson goed te hebben ingezien, want bijna op hetzelfde oogenblik kraakten er een paar revolvergeschoten en een kogel vloog vlak langs het oor van Raffles.

Zoo snel zij konden, kropen zij achter elkaar door de opening van het luik en het laatste wat Raffles hoorde was het woedende gevloek van de kanonniërs, die vruchteloos aan hunne stukken peuterden.

Op hetzelfde oogenblik dat hij het luik achter zich dichtsloeg en de bouten aandraaide, begon het zoeklicht van de „Sperwer” te stralen en tot op mijlen afstand werd de zee daghelder verlicht.

Maar reeds zakte de duikboot snel onder water, terwijl de bemanning van de „Sperwer” nog altijd uitkeek naar het schip, hetwelk de stoutmoedige ontvoerders van de gevangene aan boord had moeten brengen — — —

Twee dagen later voer de duikboot weder de baai van het eiland binnen en nog dienzelfden dag steeg de vliegmaschine op, ditmaal met Pina Baretto aan boord, die door Raffles naar haar eigen land zou worden teruggebracht.

Wat de bende van het Kwade Oog betreft — het proces nam een aanvang op denzelfden dag dat Raffles vertrok en eindigde met de veroordeeling van bijna alle gevangenen genomen leden.

De volgende aflevering (No. 490) bevat:

PINA BARETTI.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare ECHT TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.